

SPGENDERZUG

19

33

Axel Thiesse

SPEJDER JUL

INDHOLD

JUL - RIGTIG JUL. Af Biskop Fr. Bruun-Rasmussen.

SMUGLERJAGTEN. Af Forfatteren Eskild Edén.
Tegninger af Oscar Jørgensen.

NILLE TELEFONERER. Blade af Nilles Dagbog, fortalt af ham selv.
Tegninger af Leo Fredsbjerg og Leo Petersen.

DA JEG VAR DRENG. Fortalt og tegnet af Lord Baden-Powell af Gilwell.

PAA KAPLØB MED SULTEN. Af Dr. phil. Kaj Birket-Smith.

HVAD VIL DU HELST? En talende Stumfilm i 14 Billeder.
Ide: Fritz Lerche. Fotos: Vagn Hansen. Tekst: Gunnar Ipsen.

STRØBEMÆRKNINGER OM HIKES. Vise af C. C.
Tegning af Leo Fredsbjerg.

PETERSEN & PETERSEN. Af Forfatteren H. Buchhave.
Tegning af Aage Gotved.

EN ULVEUNGES OPLEVELSER. Tegninger af Louis Moe.

JAMBOREEN 1933. Lyninterviews og Billeder.

ER HAN EN RØVER - GØGEN? Af Pastor emer. K. Barfod.

SPEJDER-PETER PAA JULEINDKØB. Tegnet af Leo Fredsbjerg.

REDIGERET AF GUNNAR IPSEN
Omslagstegning af Axel Mathiesen.
Nærværende Ramme udført af Viggo Bang.

Udgivet af
K. F. U. M. SPEJDERNE I DANMARK OG DET DANSKE SPEJDERKORPS
1933

Forhandling til Boghandlere: F. PALM GREISEN, KØBENHAVN

Murillo: *Maria med Barnet*

Jul - rigtig Jul

„Spejder Jul“ er nu i de Hænder, for hvilke det er bestemt. Det er ikke de gamle — skønt de naturligtvis saa gerne maa læse det — men det er de unge. Unge Mænd og Drengene er der tænkt paa med dette lille pæne Julehæfte, og denne første Artikel skal naturligtvis bringe jer unge Læsere en Hjælp til at holde Jul i Aar, saaledes som *kristne Mennesker* holder den Fest. Altsaa *rigtig* Jul. Thi vi Kristne paastaar — og er ganske visse paa, at vi har Ret i den Paastand — at den Jul, som saa mange Mennesker her i dette Land fejrer, ikke er den rigtige Jul. Til Trods for Juletræ og Gaver og Gæster og Selskab — alligevel ikke den rigtige Jul, fordi disse Mennesker slet ikke takker Gud for den Frelser, han gav os. Og det er jo denne Guds Gave, som kristne Mennesker glæder sig over, naar det er Jul.

Hvorledes skal jeg da sige jer unge Mænd, hvad der er den rigtige Juleglæde? Jeg mener: sige det saaledes, at I synes, at det angaar jer selv og ikke blot dem, der er saa meget ældre end I: Far og Mor og Onkel og Tante og alle de andre „gamle“.

Det er ikke saa helt let at sige jer det, saa I virkelig forstaar, hvad Sagen drejer sig om, naar kristne Mennesker taler om Julens Herlighed. Men jeg vil forsøge det.

Saa vil jeg da først nævne dette, at det hører med til at fejre rigtig Jul, at man er optaget af *at gøre andre glade*. Saa mange som mulig. Og saa megen Glæde som mulig til hver af dem, man maa tænke paa, netop fordi det er Jul. Naturligtvis maa man paa en eller anden Maade finde ud af at glæde Far og Mor og Søskende, altsaa alle dem derhjemme. Det er ligetil. Man kan umulig holde rigtig Jul, hvis man kun er optaget af, hvad man selv skal have i Julegave. Det har nemlig ikke det allermindste med Kristendom at gøre, dette at ville have selv. Det har vi ikke lært af Jesus — tværtimod. Nej, det kommer af sig selv op i vort Sind, fordi vi af Naturen — ak desværre — elsker os selv saa meget. Men der er altsaa ikke saa meget som et Gran af Kristendom i det. Det er bare den naturlige Egenkærlighed, som Kristendommen netop vil udrydde af vort Hjerte som den Ukrudtsplante den er. Men glæde andre — det er det, som Gud vil lære os. Og jeg ønsker den Dreng til Lykke, der har udspekureret en lille Ting til hver af dem derhjemme og i hvert Fald til Mor og Far. Det skal nok blive glædeligt for ham Juleaften at komme frem med sin Hemmelighed og overraske dem med noget, som han tror, at de vil blive rigtig glade ved.

Og hvem er der saa mere, I kunde glæde ved Juletid? Er der ikke en syg Kammerat, som I kunde tænke paa? Er der ikke en eller anden ensom gammel, som I kender og som vilde være glad ved en lille Opmuntring? Se at finde ud af, hvem der trænger til en Opmærksomhed og se at finde ud af, hvorledes I kunde vise den.

„Det er saligere at give end at tage“ har Jesus sagt (se Apostlenes Gerninger 20,35). Efter det Ord levede han selv hele sit Liv, og det er da ham, vi gerne vilde ligne blot en lille Smule. I Drengene og unge Mænd: I skal give — give — give, naar det er Jul. Og har I ikke andet I kan give, saa kan I da give alle et mildt og venligt Ansigt. Mor og Far og Søskende og dem, der besøger jer i Julen og som I kommer ind hos — lad dem alle faa et rigtigt fornøjet og glad Ansigt. Det er i Sandhed en god Julegave. Et surt Ansigt har ikke saa sjældent skabt Mislyd, selv om det blot var for et Øjeblik, paa den hellige Juleaften. Skam faa den, der er sur og tvær i den hellige Julefest! Den, der ikke har et godt Sind, og som ikke er rede til at gøre alle de andre glade, han fejrer ikke rigtig Jul. Ikke kristne Menneskers Jul i alt Fald. Thi een Ting er alle Kristne enige om ved Juletid, at Gud har været saa god imod dem, at de netop *maatte* skamme sig, om ikke deres Ansigter lyste af Kærlighed og Glæde.

Men saa er der en anden Ting, jeg maa sige jer, naar jeg skal fortælle jer, hvad der er rigtig Jul.

Det angaar det mørke Kapitel i alle Menneskers Liv. Det angaar vore Fejl. Det angaar det onde i vor Karakter. Altsaa det, vi plejer at kalde vor Synd.

Hvad ved I derom?

Ikke saa lidt. Det er stygt at have en ond Samvittighed. Det ved I. Det er ikke godt at have løjet for sin Mor. Det svider i ens Sind, som om man havde et Saar inde i Sjælen.

Og naar man fortalte sin Kammerat en Historie af dem, der helst skulde hviskes — I ved, hvad jeg tænker paa — eller maaske med Smaafnisen hørte ham fortælle saadan noget — ja, bagefter sidder man og skammer sig og bliver rød i Kinderne, bare fordi Mor stiller det uskyldige Spørgsmaal: hvad snakkede I egentlig om paa Turen?

Det er stygt at have noget at skamme sig over.

Men nu er det Jul, og kristne Menneskers Jul — rigtig Jul altsaa — den indeholder den Glæde, at Gud vil forlade os det stygge, vi har tænkt og sagt og gjort.

Og derfor — netop derfor — har Guds Søn, der fødtes i Bethleem, Navnet Jesus. Det betyder jo en Frelser.

En god Samvittighed som Julegave fra Gud — det ønsker jeg jer. Og saa tænker jeg mig, at alle I glade unge, der har en god Samvittighed, har rigtig travlt i disse Dage med at gaa rundt og vise alle Mennesker et kønt og venligt Ansigt.

Og saa er I med til at fejre *rigtig* Jul.

Fr. Bruun-Rasmussen.

Smuglerjagten

af Eskil Edén

Nu maa de snart være her!”

Otte Spejdere løb, saa hurtigt de kunde, ned mod Stranden. Otte Spejdere traadte derefter ned paa Broen og spejdede ud mod de to Baade, som lige havde rundet Odden og i korte Slag krydsede ind mod Land.

„Den er fin!” udbød den længste af Drengene. „Det er virkelig vore Venner, Danskerne. Jeg kan genkende Sejlføringen, baade paa „Maagen“ og paa „Ternen“, og tænk, de kommer paa Slaget.”

Han satte en Kikkert for Øjnene. — „I „Maagen“ har vi Kristian selv, og „Baby“ og „Dansemester“ — og osse Frederik.”

„Og i „Ternen“ sidder Jens til Rors, og Karsten, Poul og „Ildebrand“ passer Sejlene“, raabte en af de andre, idet han skarpt iagttog Baadene, der nærmede sig.

Lidt senere lavede hver af Baadene en elegant Manøvre og lagde næsten samtidigt blødt til ved Broen og blev i en Fart fortojet mellem den og et Par Bøjer, hvorved der allerede laa et Par Sejlbaade og huggede sagte i deres Liner.

Nu kunde man hele Tiden have ventet en Sludren og Skæmten, men der var ikke noget af den Slags. Efter at de første Hilsener var udvekslet, begyndte Arbejdet med Fortøjningen, og det foregik under fuldstændig Tavshed fra begge Sider; men aldrig saa snart var det sidste Knob slaaet og alt klappet og klart, før Besætningerne styrtede i Land og begyndte at gaa løs paa deres ventende Venner og blev næsten selv klempt forðærvet.

Men lad os nu præsentere de svenske Værter og forklare Situationen.

Skaaningerne udgjorde tilsammen „Havørnepatruljen“ og var i Nummerorden følgende:

Kalle, Patruljefører; Stærkodder, Assistent; Sigge Nr. 3; Pelle Nr. 4; Bamse Nr. 5; Løjer Nr. 6; Erik Nr. 7, og Nul Nr. 8.

Danskerne var af Kalles Fader indbudt til at besøge dennes Gods Bjärna Kleby, der laa mellem Trelleborg og Falsterbo, i fjorten Dage; tænke sig, fjorten herlige, lange Sommerdage, hvor man skulde sejle, fiske, jage, — ja, kort sagt mere sig, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde.

Fem Minutter senere løb alle seksten Drenge op mod Slottet, Patruljeførerne Kristian og Kalle Side om Side, bagved dem Assisterne Jens og Stærkodder, og saadan hele Patruljen igennem lige til de to Nr. 8, Ilde-

brand og Nul, af hvilke den første naturligvis var rødhaaret og den anden saa lille, at han i Grunden ikke burde regnes med.

Da Spejderne lidt senere sad ude paa den store Veranda med Sætevand og Masser af Kager foran sig, spurgte Jens:

„Hvordan var Patruljen fordelt i Baadene paa jeres Tur?”

„Præcis som hos jer, naturligvis“, svarede Kalle, „jeg selv med de to mellemste samt den yngste i „Havørnen“, og Patruljeassistenten med de tre andre i „Fiskeørnen“. Det er den retfærdigste Maade at dele paa.”

„Kommer vi til at sejle meget?” spurgte Ildebrand med Munden fuld af Kager.

„Min Søn, vi kommer til at faa det livligere, end du aner“, svarede Havørnenes Patruljefører, „og allerede i Morgen gaar det løs!“ Han lo, og de staaalgraa Øjne lynede.

„Hør lige efter allesammen.”

Seksten Drengene blev stukket sammen.

„Vores Politimester har fortalt mig, at vi kan vente en tysk Spritsmugler her til Bugten i Morgen. Smugleriet er nemlig taget mere og mere til her i Omegnen, og det skal næsten være umuligt at komme det til Livs, for de svenske Smuglere overvaager alle Toldvæsenets Bevægelser, og Tyskerne kender jo ogsaa deres Motorbaade. Desuden har Smuglerne Racerbaade, der skærer omtrent samme Fart som de andres. Ja, I kender jo alt dette gennem Avisen. Men nu vil Politimesteren altsaa gerne have, at vi med vore fire Baade, som Smuglerne ikke kan mistænke, skulde bevogte Kysten og om muligt finde ud af, hvor Tyskerne vil gaa over Tremilegrænsen, samt hvor Smuglermotorbaadene skal møde dem, og hvor de vil sætte Spritten i Land. Og det har jeg lovet ham, at vi skal gøre. Tyskerne kommer som sagt i Morgen og holder sig sikkert langt fra Land, indtil det mørkner, for derefter formodentlig at dampe lige ind til Kysten. Hvad siger I om dette lille Eventyr, Folkens?”

Svaret var, at seksten Drenge hoppede, dansede og raabte Hurra, idet de var fuldstændig sikre paa, at deres lille svensk-danske Flaade nok skulde klare de Ærter og hjælpe Politimesteren.

* * *

Fire hurtige Sejlere krydsede for en frisk Kuling ud mod Tremilegrænsen.

Dér kom den tyske Damper!

Baadene spredte sig, saa „Maagen“ og „Havørnen“ laa i Midten med „Fiskeørnen“ paa Fløjen uden for „Maagen“ og „Ternen“ uden for „Havørnen“. Spritdamperen lignede, som den nærmede sig Stedet, en almindelig stor Trawler med Maskinen agter. Den sagtnede nu Farten og begyndte at krydse frem og tilbage uden for Tremilegrænsen, idet den var naaet frem mindst tre Timer for tidligt. De fire Sejlbaade krydsede ogsaa frem og tilbage, dog uden nogen Sinde at nærme sig hinanden og uden at udveksle Signaler. Det var Aftalen, at saadanne kun skulde gives i Nødsfald, idet man ellers skulde lade, som om man var fuldkommen fremmede overfor hinanden.

Pludselig rejste Kalle sig op i „Havørnen“.

„Men hvad i Alverden tager Kristian sig for,“ udbrød han. „Se bare, se — —.“

Kristian havde længe siddet og spekuleret, medens han gjorde det ene Slag efter det andet.

„Jeg vilde frygtelig gerne om Bord i den Kasse dér,“ sagde han saa.

„Ja, Tak skal du ha“, svarede Baby, „men det er jo umuligt.“

„Aah, hvem ved — —“ fortsatte Kristian og spekulerede videre.

„Hør efter!“ sagde han saa pludseligt. „Vi maa anstille os som nysgerrige over for den Fyr der og sejle hen til ham. Naar vi saa er helt henne ved ham, kuldsejler vi „Maagen“. Jo, det kan lade sig gøre, for det blæser godt nok i Dag. Naar saa Tyskerne opdager, at vi kun er nogle Spejdere, vil de tro, at vi bare er Landkrabber og Søndagssejlere, og ikke forstaa, at vi har sejlet Baaden i Sænk med Vilje. De kommer derfor nok og tager os om Bord. De kan simpelthen ikke lade være for Skams Skyld, for selv om vore Kammerater observerer Kuldsejlingen, ligger deres Baade jo saa langt borte, at de ikke kan naa frem og redde os i Tide. Og endelig er vi jo Danskere, saa Smuglerne vil ikke mistænke os for at have den mindste Interesse i deres Ærinde til Sverige. Men ikke et Ord Tysk, forstaaer I! Ellers faar vi ikke et Ord at høre om det, vi gerne skulde vide noget om.“

„Bravo,“ hviskede de tre andre Spejdere i Baaden.

„Hold jer saa klar.“

Kristian ændrede Kursen og holdt lige i Vinden op mod den tyske Damper.

Det var denne Manøvre, der havde faaet Kalle til at fremkomme med ovennævnte Udbrud.

Med Forbavselse fulgte Drengene i „Havørnen“ „Maagen“s Gøren og Laden. Da de saa ham gøre Kovending for at runde Damperen, ja, oven i Købet med Vinden tværs for Siden skodde ind for fuld Fart, var det ikke langt fra, at de troede, Kristian var blevet tosset.

„Maagen“ lagde sig naturligvis paa Siden, og da den skoddede for fuld Kraft, laa den der med Masten i Vandet.

— — „Kristian gjorde det med Vilje for at komme om Bord,“ udbrød Kalle. Man maa kalde ham en Vovehals, men mægtig udspekuleret var det nu. Se, var det ikke nok det, jeg tænkte. Der sætter Damperen en Baad i Vandet! Og se Drengene! De svømmer som Odere alle fire. Saa, nu er de i Baaden, nu bliver de taget om Bord i Tyskeren. — Det er det mest durk-drevne, jeg endnu har set i hele mit Liv. Og en ny „Maage“ skal de faa af Far, det skal jeg være Mand for, om da ikke den gamle driver i Land helt ubeskadiget; hvem ved?“

Kristian gjorde det med Vilje for at komme ombord —

„De svømmer rundt som smaa Hunde, der er smidt i Vandet“, sagde Nul.

„Det kan nok være, du har Ret,“ sagde Kalle bistert, „men et Par af dem derude er i det mindste baade Hundenes og dine Overmænd. Hold ud en Stund endnu, Dreng. Om en halv Time er det vor Tur.“

„Hvordan mener du?“ spurgte Bamse.

„Børn skal ikke være nysgerrige,“ svarede Kalle leende.

„Havørnen“ blev ved at gøre Slag efter Slag, indtil den halve Time var gaaet. Saa befalede Kalle:

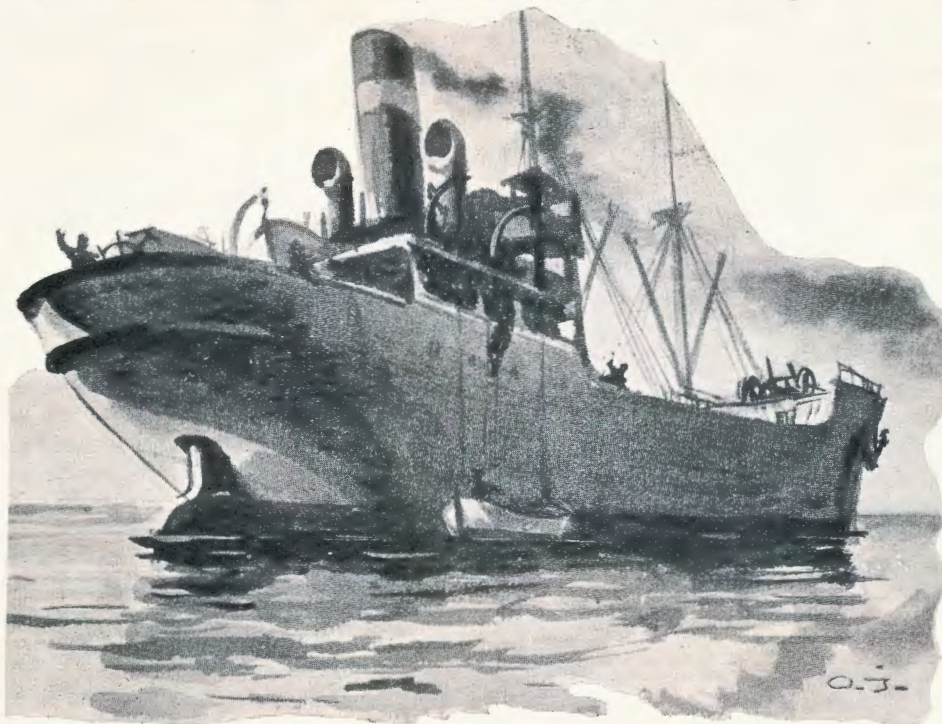
„Paa med Oliefrakker og Sydvest og bort med alt, der bare minder den mindste Smule om Spejdere. Nu er det vor Tur til at aflægge en lille Visit derude, og

de maa ikke forstaa, at vi er af samme Slags som den Halvdel af Maagepatruljen, de allerede har om Bord.“

Ordren blev efterkommet i Hast, og Kalle skiftede ogsaa selv Ham.

Derpaa svingede „Havørnen“ efter sin Tur ned mod Damperen, som vedblivende laa stille uden for Tremilegrænsen.

Da de nærmede sig Damperen, fik de Øje paa de

Der sætter Damperen en Baad i Vandet! —

danske Drengene paa Dækket. Pludselig smuttede Kristian bag ved Kahytvæggen paa deres Side, medens de tre andre holdt Udkig, for at han ikke skulde blive overrasket af nogen af Besætningen. Med ét begyndte Maageførerens Arme at arbejde, ganske vist uden Flag, men Svenskerne var nu saa nær, at det ikke var noget Kunststykke at aflæse Meldingen.

„Har lyttet til Kaptajnen. Han ved ikke, at vi forstaaar Tysk. Det tier vi stille med. Motorbaadene, som kommer for at hente Spritten, har til Hensigt at landsætte den i Sjøtorpsviken. Damperen styrer indad efter Mørkets Frembrud. Et Par af jer bør forsøge at holde sig agten om os, naar det er blevet mørkt. Jeg har min Lommelampe med og vil signalere Morse — —.“

En skingrende Melodi fløjtede af Frederik afbrød Kristian. Derpaa signalerede han hurtigt:

„Bjerg „Maagen“, om I kan.“

Nu begyndte selv Baby at fløjte, og Ildebrand stak Næsen frem om Hjørnet og vinkede Patuljeføreren til sig. Begge bøjede sig i næste Sekund mod Rælingen, just som en af Styrmandene rundede det andet Hjørne af Dækshuset.

„Havørnen“ gjorde endnu et Slag omkring Damperen, hvorpaa den satte Kursen mod Land.

Dækket af Storsejlet stod Pelle og slog Opmærksomhedssignal paa Opmærksomhedssignal til „Fiskeørnen“ og „Stærkodder“. Pludselig begyndte Baadens Klyver at blafre. Det var Signal til, at man paa denne Baad var klar til at aflæse Meldingen.

Pelles Flag arbejdede.

„Sejl til Land og varsko Politimesteren om, at han maa sørge for Bevogtning af Sjøtorpsviken, hvor Sprit-

ten vil blive landsat. Endvidere maa han sende hurtiggaaende Motorbaade med stærk Besætning til at entre Damperen, medens den endnu befinder sig inden for Tremilegrænsen, for at redde Kristian og de tre andre; men de maa ikke komme, før Spritladningen er losset, og Motorbaadene er naaet lidt ind mod Land.

Siden, naar det er blevet mørkt, kommer „Ternen“, og vi holder os bag ved Tyskeren for at modtage Morsesignaler fra Kristian. Opdager han noget vigtigt, sender vi det videre mod Nordvest, hvor I efter Mørkest Frembrud maa afvente Meldingerne og befordre dem videre til vore Motorbaade. Forstaaet?“

Atter blafrede „Fiskeørnen“s Klyver, hvorpaa den skoddede haardt op i Luvart og gik over Stag, hvorefter den en Stund senere saas for fulde Sejl staa ind mod Land. — — Derefter var det „Ternen“s Tur — —.

Palle signalerede: „I maa indtil videre alene overtage Bevogtningen. Vi vil forsøge at bjerge „Maagen“. Afvent ny Ordre før Mørkningen.“

„Maagen“s Skrog laa nu og flød mellem Spritdamperen og Land. Ballasten, som udgjordes af Rullesten, var væltet ud ved Kæntringen. Vinden gik jo lige ind mod den svenske Kyst, ellers havde Drengene ikke behøvet at krydse ud. „Havørnen“ satte nu Kurs mod den kæntrade Baad. Lidt senere svømmede tre af dens Mandskab ved Siden af „Maagen“. Kilerne i Mastehullet blev slaaet løse og Masten trukket ud, hvilket hurtigt fik Baaden til at vende sig paa ret Køl. Derved skvulpede en Del af Vandet ud, og Rælingen kom ovenfor Vandoverfladen. Snart var tre Drengene i Færd med at øse, først liggende i Søen, siden, da Baaden hævede sig, siddende i Baaden. „Havørnen“s Pumpe blev langet over, og saa gik det med Fart.

En halv Time senere sejlede Nul, saa lille han end var, alene med Baaden ind mod Land. — Smuglerfar-tøjet dampede langsomt ind mod Kysten.

Pludselig glimtede Morsesignaler: „Motorbaadene kommer nu. Damperen har slaaet Stop. Afvent mere.“

Pelle sendte straks Meldingen videre mod Nordvest i Tillid til, at „Fiskeørnen“ skulde være der.

Pelles Flag arbejdede -

Tre Kvarter forløb. Derefter kom et nyt Signal fra Kristian: „Tre Motorbaade gaaet til Sjøtorpsviken, men to gaar til Utnäs. Signaler det hurtigt videre, saa at de ogsaa kan blive nappede. Fortsætter.“

Pelle sendte Meldingen videre, saa hurtigt han kunde. Kort derefter fulgte næste Signalering.

„Samtlige Spritbaade er nu afsejlede. Damperen gør sig klar til atter at lægge sig uden for Tremilegrænsen. Forsøg om lidt at sejle saa nær, at vi kan springe over Bord og I kan samle os op.“

„Det er vel nok nogle Guttermænd,“ sagde Kalle, fuld af Beundring. „Men send hurtigt Meldingen videre, Pelle. Det bliver vor sidste. Siden maa vi koncentrere os om at redde vore Venner.“

Nogle Minutter forløb — saa syntes et langt, rødt Skær at slaa op fra Damperens Fyrrum, hvad der fortalte, at Fyrlugerne stod aabne, og at der skovledes Kul paa i Massevis for at presse Damptrykket op.

„Ternen“ havde jo aflæst Kristians Meldinger lige saa vel som „Havørnen“, saa Kalles Ordre om, at den med fuld Fart skulde styre mod Damperen, at den skulde holde sig paa modsatte Side af denne og at den skulde gaa saa nær Fartøjet som muligt, ikke vakte nogen Forbavselse eller Tvivl.

Begge Baade satte fulde Sejl og lænsede med god Fart ned mod Tyskeren. Om kort Tid vilde de fare forbi denne, og Spejderne sad parat til i rette Øjeblik at skodde op for ikke at passe for hurtigt.

I samme Øjeblik dukkede et langt, smalt Skrog op og nærmede sig i rasende Fart. Et skarpt Skud frem for

Boven paa Tyskeren viste, at det var Alvor, og fik dennes Fører til at slaa Stop i Maskinen.

I samme Nu gled begge Sejlbaade forbi Damperen, og en-tot-tre hoppede fire Spejdere paa Hovedet i Vandet fra begge Sider af Damperen.

Saa vel „Havørnen“ som „Ternen“ gjorde en hurtig Vending og stak derpaa op mod Vinden, som forøvrigt som sædvanlig om Natten var løjet en Del af, og faa Minutter derefter var Danskerne bjerget med to i hver Baad. — Elleve af Drengene var nu atter samlede. — Langt borte i Nordvest laa Stærkodder, Sigge, Løjer og Erik et eller andet Sted med „Fiskeørnen“, og Nul havde sikkert naaet Land med „Maagen“.

„Men hvorfor i Alverden hoppede I i Vandet, da Politibaaden var saa langt fremme og havde faaet Damperen til at standse? Politiet vilde jo i Løbet af kort Tid have været om Bord, og saa kunde I jo være gaaet i Motorbaadene?“ sagde Bamse til Kristian.

„Jo, ser du, vi gjorde det for ikke i de sidste Minutter at faa os nogle paa Skrinet, naar Tyskerne havde opdaget, at vi antagelig havde en Finger med i Spillet. Tyskere er i Almindelighed flinke Folk, men Smuglere er Smuglere!“

En halv Time senere, da begge Sejlbaade laa paa Slæb efter Politiraceren — for naturligvis vilde Spejderne ogsaa overvære Dramaets sidste Akt: de svenske Smugleres Paagribelse — strakte Kristian Haanden ud til Kalle:

„Een Ting skal I særlig have Tak for, Dreng,“ sagde han, „nemlig at I bjergede „Maagen“. Se, vi holder nemlig lidt mere af den Baad, end vi maaske egentlig vil ud med.“

Begge Patruljeføreres Hænder mødtes i et fast Greb. Begge var de Sømænd, og enhver ved: en Sømænd og en Baad — —.

BLADE AF NILLES DAGBOG

FORTALT AF
NILLE SELV—
ILLUSTRERET
AF FREDSEJER

Ha'! Tror I ikke jeg lærer noget i Skolen? Det kan I tro, jeg gør — Sommetider! Jeg kan godt høre vældigt efter i Timerne, hvis jeg vil. Men det er ikke saa tit, jeg vil.

En Dag fortalte vores Fysiklærer os om Tellegrafen. Og ogsaa om Tellefonen. Han sagde, at det var et Frølaar, der sprællede, der har opfundet Tellegrafen. Jeg ved ikke, hvis Ben det var, der opfandt Tellefonen. Maa-ske har det slet ikke været noget Ben i det i det hele taget.

Nede paa Læderværelset er der en Tellefon. Læreren tog Hele vores Klasse med derned en Time og viste os, hvordan man bruger den. Det var ikke svært — jeg fik da ogsaa Tid til og sætte Knappenaale i alle Stolene og til at stille Blækhuset saadan, at det væltede, naar man bare Pillede ved Bordet. Svaager hjalp mig. Det var en vældig sjov Time. Ogsaa det med Tellefonen!

Da jeg gik hjem om Eftermiddagen, kom jeg forbi Jernbanestasjonen. Der er der et Tellefonrum, der ligner et Skillerhus hvor man kan lukke Døren.

Udenpaa staa der:

Tellefon-Samtale-Stasjon.

Der var ingen i Skillerhuset, og saa gik jeg derind.

Først læste jeg Vejledningen 3 Gange igennem, men der stod ikke Noget om, hvordan man skulde naa op til Trakten, for jeg var for lille. Saa tog jeg min Rygsæk og min Frakke af og lagde paa Gullet.

Naar jeg saa stod paa Dem, kunde jeg lige akkurat ikke naa Trakten. Saa lagde jeg Haandbogen oven paa og sadte Benene paa den. Der var Bind paa i for Vejen saa det gjore ikke Noget.

Først vilde jeg ringe op og lave et Nummer med Villy Henningsen, men jeg kunde ikke huske, hvad Nummer han havde. Saa maatte jeg kravle ned og slaa ham op og lægge ham ned og kravle op paa ham igen. — Men jeg maa paa Vejen have glemt hvad det er for et Nummer han har; for de sadte mig i Forbindelse med en Herre, som troede, jeg vilde bestille 6

Tons Nøddekuld. Saa sagde jeg: Det maa være en Misforstaaelse. Vær saa venlig og Ringe af.

Jeg havde 5 Tiøre og der gik den ene til at købe 6 Tons Nøddekuld for. Det var temlig Dyrt, synes jeg nok.

Saa fant jeg Villy Henningsen i Bogen igen — jeg var bange for at have læst Forkert, — og saa bad jeg Damen „om at give mig Sytten Nul Nul. Men tag nu ikke Fejl ligesom forrige Gang og giv mig Kuld i Stedet for Nul.“

Nu var den i Orden. Villy kom selv til Tellefonen.

„Hallo!“ sagde han. „Det er et Dejligt Vejr i Dag, raabte jeg til ham — ind i Tragten!“ „Ringer du op bare for at sige det“ — spurgte han? — for han havde strax kendt min Stemme.

„Nej jeg vilde ogsaa gerne med det samme fortælle dig, at det blæste lit koldt i Forgaars!“

„Vis Tellefon er det du pjanker med, Nille“ spurte han?

„Den henne paa Jernbanestasjonen, sagde jeg uden at tænke over det — jeg havde Lyst til at prøve, om jeg kunde.“

„Det kan du ikke! Har du ikke andet paa Hjærte.“

„Hallo! Hov! Villy Henningsen!“ — raabte jeg, for jeg kunde høre, at han var ved at lægge Røret paa. Og jeg ville Tale med ham.

Jeg faar aldrig snakket med ham i den Senere Tid efter at han er blevet forlovet! Før kom han en Gang imellem og spurte om Agnes var Hjemme. Og naar jeg sagde Ja, Fik jeg en 25 Tyveøre.

„Hov! Henningsen! — Jeg vil fortælle dig Noget. Noget om Agnes!“

Jeg vidste, at naar jeg sagde det til ham, saa var han ikke til og Rive væg fra Tellefonen med 7 glødende Ildtænder.

„Hvad er der i Vejen med Agnes? spurte han.“

„Aah, af en Agnes og være, er hun

FREDSEJER

Nu kunde jeg naa Trakten

saamænd rigtig god du kan være Meget godt Tjent med hende — naar du først lære og undgaa hendes svage Pungter — for — lad det blive mellem os — Mand og Mand i Mellem — lover du det? — saa har hun 2 rigtig svage Pungter.“

„Hvad er da det for Nogen?“

„Lover du, at det blir mellem os?“ spurte jeg.

„Ja, Selfølgelig! Skyn dig nu blaat!“

„Ja, Det 1ste er at hun har Ligtaarne — — paa Knæene! Hun faar Ligtaarne paa Knæerne af al den Foraarsrengøring.“

„Ih, hvor du skulle faa, Nille, Vis jeg bare kunde naa dig!“

„Bliv ikke hidsig! I Stedet for og være glad, fordi jeg betror dig Agnes' svage Pungter.“

Men naar du ikke vil tro, at hun har Ligtaarne paa Knæerne, Saa tror du det Velsagtens heller ikke, at hun kan lave Mad?“

„Kan Agnes ikke lave Mad? Hun bager den lækreste Sandkage, jeg faar noget Sted!“

„Jah! Hendes Sandkage er meget ordentlig — der gaar bare saa meget Gulvsand til — Men den har den Fejl — og det maa du selv Indrømme at det er en Stor Fejl ved en Sandkage — at hun skærer den i altfor smaa Stykker. Og saa skælder mig ud, naar jeg tager 2 af Gangen. Men Du kan faa Lov til at spise en hel Sandkage i en Munful, hvis du vil — og du kan! — Men Agnes kan ikke Koge! Hun kan ikke engang koge en Gandske almindelig Iskage uden at den smelter og løber fra hinanden!“

„Din uforskammede Sluppet! Jeg vil ikke høre paa dit Sluder længere!“ raabte Villy Rasende.

„Henningsen — vil du høre, vad der skete dengang vi ingen Kokepige havde saa Agnes maatte lave al Maden?“

„Naa, Hvad skete der sa?“

„Vil du høre det!“ spurte jeg?

„Ja! skynd dig nu lidt!“

„Bare Venlig! Jeg har jo ikke gjort dig Noget. Vel? Naa, i den Uge, da Agnes lavede Maden, var der meget af den, der slet ikke kunne spises.“

„Hvad fik i da?“

„Ja den ene Dag fik vi Torsk, og der levede vi alle Benene og den 2den Dag fik vi Sødsuppe og der spyttede vi alle Sveskstenene ud!“

„Hør, Nille, du er helt umulig!“ sagde Henningsen.

„Det er du osse selv! Hvis Agnes skulde tale i Tellefon med dig, naar du er paa Kontoret saa slog hun bestemt op.“

„Saa! Hvorfor Tror du det?“

„Jo, for ellers kunde hun ikke finde hvad for et Nummer, du har vel? Hør, Henningsen! Hvor bliver du af?“

Men han var væg. Han havde Ringet af lige i Øret paa mig.

Skulde jeg bruge den næste 10 Øre til at lade mig barbere for, tænkte jeg. Nej! Det er der bestemt ikke noget Skæg ved.

Jeg vil hellere telefonere mere. Men hver skulde jeg ringe til? Selvfølgelig til Fader. Jeg vil ringe ham Op paa Kontoret. Han plejer altid at sige, at vi aldrig læ-

rer noget Ordentligt i Skolen. — Altsaa slog jeg op og fandt Fader. Og saa hoppede Tille op paa Nillefonbogen igen.

Jeg fik ham. Krak — Krak, sagde det i Øret ligesom det kunde være en Vejviser og ikke nogen Tellefon. Saa hørte jeg et kort og vredt: Hallo.

Det var Fader, den var tydelig nok. Han var gal i Skralden. Hallo, raabte han.

Jeg turte Simbelthen ikke tale til ham nu. Jeg havde smidt den 10 Øre ud til ingen Verdens Nytte, bare for at høre Fader gal i Hovedet. Det kan jeg faa helt gratis hjemme.

„Hallo! Er der Nogen?“ hylede Fader.

Alt, hvad jeg gør, gør ham gal i Hovedet. Det er noget helt andet med Lillegut. Ham bliver han aldrig gnaven paa. Lillegut det er min lille Broder, ved I nok!

„Ja, jeg kan ikke vente her hele Dagen! Er der nogen?“

Lisom et Lyn blev jeg klar paa, hvad jeg skulde gøre. Jeg vilde bilde ham ind, at jeg var Lillegut og ikke Mig selv.

„Da' Pappa!“ læsbede jeg ind i Tragten. „Æ de Pappa? De æ Lillegut!“

„Fader gik paaen.“

„Hallo! svarede han. Hvem er det, Er det Lillegut? — Det er Pappa her!“

Det er Umuligt, hørde jeg ham viske. Han kan Umuligt tale i Tellefon!

Jo, Pappa, Lilledut dale i Delefon“ — det var morderlig Nemt at efterline ham — „Æ de Pappa“ spurte Jeg?

„Det er Enestaaende — sagde Fader — ikke fyldt 3 Aar og kan allerede tale i Tellefon. Jeg har aldrig hørt Mage! — Kan Lillegut høre Pappa?“

„Ja, Lillegut dot tøre Pappa!“ svarede jeg velvilligt til Bage.

„Og han kan ogsaa bruge Hørerøret — Han er Vidunderlig! Naa! Vad vil Lillegut saa Pappa?“

„Pappa tøre en Bamse til Lilledut!“ forlangte jeg Graadigt.

„Ja! Det skal jeg nok. Men sig mig, er Mamma ogsaa ved Telefonen?“

„En Bamse Pappa, en trollet en, som tan sie Mamma!“

„Ja, Ja, du skal faa den fineste Bamse, jeg kan finde — jeg skal tage den med Hjem i Aften. Lillegut, hør nu efter! Er Mamma ved Telefonen?“

„Og saa stal Pappa tøre en stor Æste Dolade til Store Bror Nille!“

Det var Fader Aabenbart ike rigtig stemt for — Han sagde: „Vad Brøder du dig om det!“

„Uh, Uh, Huh, græd jeg i Telefonen, Nille sta ha Dolade — en stor Æste Dolade, og Lilledut sta ha en stor trollet Bamse!“

„Tys! schy, græd ikke. Nille skal faa sin Dolade, men fortæl nu Pappa, hvem det er der holder Tellefonen — er det Mamma eller Søster.“

Jeg ventede et Øjeblik. „Det er Totosnød,“ paastod jeg.

„Er Kokosnød der ogsaa — lo Fader — og hvem flere end Kokosnød?“

„Lilledut,“ svarede jeg omgaaende. „Men er der ikke

fler," spurte Fader. „Ja, osse Totos-Totosnød tale med Pappa," sagde jeg frækt.

Ha — ha — ha — jeg kunde høre Fader le i den ene Ende.

„Vil din Hund tellefonere til mig?"

„Jo, Pappa, hør dot efter. Lilledut trætte Totosnød i Halen te ham fonere. Hør efter."

Jeg gjorde et lille Ophold, saa gøede jeg ind i Tragten: „Vov Vov."

Fader lo saa jeg troede, at han vilde sprænge Traaden. „Kære lille Gut, det er en morsom Leg" (det synes jeg ogsaa selv).

Men alligevel ansaa jeg det for det sikreste at springe af i Farten, før jeg ødelagde Tegningen. Og derfor gav jeg mig til at skribe ind i Tragten „Uhu, Huh, Uhu ikke ta Lilledut — ikke ta ham Uhu, Lilledut tale Papa — Uh," og saa græd jeg fordi de havde taget mig væk — lige til jeg ikke kunde græde mere for Grin og trimlede ned af Telefonbogen af bare Grin.

Den var givet godt ud den 10 Øre.

Skulde jeg bruge en 10 Ører til? Ja, jeg vil ringe op til min Rektor, Dogter Ris og lade, som om jeg er Fader. Jeg fant ham i Tellefonbogen og ringede op.

„Træffer jeg Hr. Ris?" spurgte jeg med en voldsom dyb Stemme.

„1 Øjeblik, Herre," svarede Pigen, som tog Tellefonen.

Lit efter hørte jeg ham selv:

„Det er Dogter Ris her! De ønsker at tale med mig!"

Med Faders Stemme sagde jeg: „Ja, mit Navn er Nielsen, Direktør Nielsen. Jeg har en Søn i 2 Mellem hos dem."

„Naa! den lille Erik," — Smidskede den gamle Pobbedreng. „Ja, Her Direktør! Jeg har desværre aldrig haft Lejlighed til at gøre deres personlige Bekendskab!" — Det viste jeg da godt paa for Haand! Ellers havde jeg da ikke tordet Ringe til ham.

„Jo, jeg kender deres lille Erik helt godt. Jeg har ham selv i Naturhistorie!"

Lisom jeg var Fader selv, hylede jeg nu Rasende ind i Tellefonen: „Min Staggels lille Dreng kom hjem i Dag med den ene Kind opsvulmet af en Lussing, De havde givet ham. Det vil jeg ikke Have!"

„Den havde han ærligt fortjent Hr. Direktør. Erik havde en levende Mus med, som han slap ud i Klassen mit i en Time."

— Det var rigtig nok. Sikken et Spæn vi havde haft med den. Læderenden sprang ob paa Karakteteret og Hylede.

„Deres Søn, Hr. Nielsen har i det Hele taget en Usæd-

vanlig, ja en næsten Forbryderisk lyst til Gale Streger."

„Pas paa hvad De siger, Her Rektor. Der findes andre her i Byen en Ris Drengeskole."

Strakx rullede det gamle Pinsvin sig sammen igen. „Jeg haaber ikke jeg har fornærmet Dem Her Direktør! Erik er en velbegavet Dreng, et lyst Hode, men han er tankeløs, Meget tankeløs."

„Puh — puh," — Fader siger altid Puh! naar han er varm i Knolden. „Puh! Siger De tankeløs. Hvor De dog kender ham daarligt. Den Dreng tænker altid, — naar han ikke har andet at tage sig for."

„Ja, mig har det altid forekommet, at han har noget utæmmet, noget af, — ja — misforstaa mig nu ikke forkert, — noget af Vildyrets Rastløshed over sig!" eller saadan noget linende Sludder.

„Naa, ja, Nille har altid holdt Meget af Dyr. Hvordan gaar det ham i Naturhistorie?"

„Naturhistorie er et af de faa Fag, han virkelig interesserer sig for."

„Det gælder mig — glæder mig Overordentlig meget. Jeg har aldrig lagt Vækt paa andre Fag end Gymnastik og Naturhistorie. Det er af Stor Betydning for de Dreng, der har besluttet sig til at gaa til et Cikrus, naar de bliver store. Men 1 Ting enu, Her Ris!"

„Jeg er lutter Øre, Her Direktør."

„Ja, det har jeg nok forstaaet af Nilles Beskrivelse af Dem," sagde jeg. For han har næsten ikke andet en Øre og Briller paa hele Hovedet.

„Hør engang, Her Ris, — De har ikke den rigtige Metode til og Undervise i Naturhistorie."

„Jeg er altid Parat til og høre paa kritikk og Vejledning fra min Forældrekres," sagde han med et Tonefald som han havde mindst 75 Forældre, og lige saa mange Mødre.

„Det ved jeg Her Ris, det ved jeg! Sidste Uge forstod jeg paa Nille, at De havde en Time i Kaninerne og en i Aberne. — Er det ikke rigtigt?"

„Jo, det stemmer, saa hvidt jeg husker!" sagde Dogteren.

„Men det lykkedes Dem ikke at gøre Timerne rigtig interessante for Drengene, nej det gjorde ikke!" svarede jeg.

„Virkelig ikke?"

„Nej, naar De har Geografi saa lader De Drengene se paa Sten og Klippestøkker og Sand og den Slaks og banker Mineralierne saadan ind i Hoderne paa os, at vi — at de — at Eleverne bliver helt Bløde af det.

Men naar vi har om Dyrerne, viser De dem aldrig Dyrene selv, men kun de udstøbbede Dyr. Har De — Her Ris — nogen Sinde vist Drengene en udstøbbet

Deres Søn har en forbryderisk Lyst til gale Streger!

Sten. — Naa, dær Ser De selv.

I de Timer i sidste Uge skulde De have taget et Par levende Kaniner med ind i den ene Time, og ladet Dem springe omkring, og en Abekat i den anden.“

„Ja, men det vilde optage Drengene alt for meget, og jeg fordrer altid, at Drengene skal Se paa mig,“ sagde Ris.

„Naa ja saa kan De jo ordne det saadan, at naar Eleverne har om Kaninerne, tager De levende Kaniner ind i Klassen, og naar Drengene har om Aberne, ser de paa Dem!“

„Jeg har aldrig Hørt Magen. Sgulde jeg forandre Klasserne til hele Menasjerier. Det kan vist aldrig være Deres Mening.“

„Timerne vilde i alt Fald blive mere Levende! Men blot 2 Ord endnu, Hr. Ris. Jeg vil bede Dem om at være en Smugle venligere mod min Dreng — ikke saa mange Andmærkninger og noget færre Lussinger.“

Jeg hørte Rektor mumle: „Det er ikke saa underligt, at Drengen bliver saadan, naar hans Fader har den Slaks Ider om Opdragelse.“

Men pludselig fik jeg en god Ide. „Hallo Her Ris —“ sagde jeg. „Hvis det kunde ordnes saadan, at Erik faar fri fra Skole i Morgen, vilde jeg være dem meget taknemlig. Jeg skulde nemlig gjerne bruge ham til at passe Tellefon for mig. Det er han saa flink til!“

„Ja, Hr. Direktør, naar De ønsker det, har jeg naturligvis ingenting at indvende!“

„Tak Her Doktor!“

„Den er fin, tænkte jeg, — Fri hele Dagen. — „Saa mange Tak Her Rektor, og gid De maa faa en ligesaa Lykkelig Fremtid, som jeg ønsker Dem det.“

„Det er overordentlig venligt af Dem og sige det.“

„Naah! Det skal de nu slet ikke være sikker paa. Men naar De er død, skal De aldrig gaa forgæves til mig om et Bidrag til en Minnesten. Eller maaske en farvet Glasrude i Sangsalen vilde passe bedre, — den er mere Skør! — Og saa vil alle Drengene hver Dag komme til og tænke paa, hvordan de havde det, da De levede. Farvel Her Rektor!“

Saa ringede jeg af.

Hurra — en Dag fri og en Æske Chokolade — det var en Fin Gevindst for mine 2 Tiører.

Og saa havde jeg endda 2 tilbage. Jeg stak Næsen i Haandbogen, for at se om jeg ikke kunde finde Flere, jeg kendte.

Jeg hørte ikke, at Døren til Bokxen blev aabnet, og at der var en til derinde, før jeg fik 1 paa Kassen.

„Er du dør endnu.“ — Det var Villy Henningsen, — „hvad har du lavet for Skarnstreger. Har du ringet efter Sprøjderne?“

„— Nej, det har jeg desværre ikke tænkt paa —“ sagde jeg skuffet, — „men vent lidt jeg har 2 Tiører inu. Saa kan jeg sende Sprøjderne hen paa Skolen!“

Lillegut legede med en Bamse

„Ja, det kan du prøve paa,“ 1 til paa Kassen; men denne Gang buggede jeg mig ned, saa det blev Telefonkassen, der fik den.

„Hvem har du ringet til?“

„Bare til Far og til Her Ris!“

„Du kan tro jeg skal lære dig og pjanke med Telefonen.“

„Stop, Villy — det Behøver du ikke. Det kan jeg godt i for Vejen!“

Det gik for Resten heller ikke ret godt, for der var saa daarlig Plas i Boksen.

Da jeg kom hjem, legede Lillegut med en Bamse, og paa Andretterbordet stod der en Æske Chokolade — forholdsvis stor.

Fader sad netop og spurgte Moder, hvem der havde holdt Lillegut op til Tellefonen. Da jeg hørte det, blev jeg klar over, at det ikke var Sundt af mig, og blive i Spisestuen. Saa nejlede jeg Chokoladen og legede ude, til jeg skulde i Seng.

I flere Dage er jeg gaaet uden om Fader i en Stor Bue.

Forhaabentlig har han saa meget og spekulere paa, at han glemmer den Historie med Tellefonen.

For jeg er lidt øm inu af og tale med Villy Henningsen.

Det blev Telefonkassen, der fik den

Da jeg var Dreng

Tekst og Tegninger af Lord Baden-Powell af Gilwell

Dersom din Fader er Kontormand, og du er den næstsidste af fjorten Børn, saa flyver der ikke ret mange Penge rundt i Luften til dig. Og jeg fik meget lidt Opdragelse af min Fader, thi han døde, da jeg var tre Aar gammel. Det var et stort Tab for mig; han var nemlig en Mand med mange Evner.

Til alt Held for mig blev min Faders Karakter angrebet en halv Snes Aar efter hans Død af en Dr. Pusey, som underkendte hans Kristendom i den Grad, at det kaldte et Kor af Forbitrelse og Modsigelse frem fra dem, der havde kendt og beundret hans frisindede Synspunkter. Om disse Synspunkter maaske har været forud for deres Tid (for han var noget af en Videnskabsmand samtidig med, at han kunde prædike), saa var de dog ikke anderledes, end at de er frit diskuteret og almindelig anerkendt i Dag. Men havde det ikke været for dette Forsvar, havde jeg maaske aldrig lært ham saa godt at kende.

Hemmeligheden ved min Opdragelse laa hos min Moder. Hvorledes denne vidunderlige Kvinde evnede at hjælpe os alle igennem, saa ingen gik i Hundene, — og hvorledes hun samtidig undgik at slaa sig selv ihjel gennem Omsorg og Anstrengelse, det ved jeg ikke, og forstaar heller ikke.

Ikke alene fødte, klædte og opdrog hun — en fattig Enke — os, men hun fik ogsaa Tid til Indsats paa andre Omraader, særlig som en af Stifterne af Pigernes Højskolebevægelse. Mere end Forskrifter og Disciplin, som jeg fik gennem Skolen, har hendes Indflydelse vejledet mig gennem Livet.

Tidlig Ærgerrighed.

Som lille Dreng var det, ligesom for 99 pCt. af alle andre Dreng, min Ærgerrighed at blive Lokomotivfører. Men jeg havde en særlig Grund dertil, idet Robert Stephenson, Lokomotivets Opfinder, var min Gudfader.

Ganske sjovt at tænke paa, at et Hundredeaar senere smiler man ad den Idé med Jernbaner! Den ældre Stephenson mente, at det vilde blive værst for Koen, hvis den mødte et Lokomotiv!

Da jeg var otte Aar gammel, blev jeg Reformator og skrev Love:

„Jeg vil have, at fattige skal være lige saa rige, som

vi selv (hvilket ikke vilde sige meget). Ogsaa skulde de være lige saa lykkelige som vi. Alle, som gaar over Gaden, skal give de fattige Folk paa Gaden nogle Penge, og du skal takke Gud, for hvad han har givet os. Han har indrettet det saaledes, at de fattige er fattige, og de rige er rige, og jeg kan fortælle dig, hvorledes du skal blive god. Du maa meget tidt bede til Gud, men du kan ikke klare det bare ved at bede; du maa ogsaa prøve meget paa selv at gøre dig god. 26de Februar 1865.“

Min Bedstefader skrev hertil: „...angaende din Lov! Er Love ikke ligesom Folkedans, hvor Folk føres frem og tilbage, til de næppe kan røre Benene?“

Charterhouse.

Da jeg var tretten Aar, var jeg saa heldig at faa tilbudt en Legatplads paa Charterhouse. Den tog jeg imod.

Jeg var ikke nogen særlig Dygtighed, og det gør mig ondt at maatte sige, at jeg heller ikke var saa flittig, som jeg burde. Efter mine Vidnesbyrd begyndte jeg ganske godt, men min Opførsel blev ringere efterhaanden.

En Dag vilde jeg prøve at inspirere min Søn, Peter, til at arbejde lidt bedre i Skolen. Saa fik jeg gravet mine gamle Karakterbøger frem og bad ham kigge paa dem. „Se engang her“ — sagde jeg — „hm — æh — maaske ikke lige den.“ (I den havde Herr Buisson skrevet: „Ganske god — kunde være bedre“). „Naa, saa denne da — nej“ (der havde Herr Doone karakteriseret mig som „Utilfredsstillende“ og min Klasselærer skrevet: „interesserer sig meget lidt for sit Arbejde“).

Paa Trods af disse ubehagelige Bemærkninger, lykkedes det mig dog at komme op i 6. Klasse, hvor min Klasselærer, Dr. Page, storsindet betegnede mig som „i enhver Henseende tilfredsstillende“; men den matematiske Myndighed

ødelagde det hele ved at skrive: „har i enhver Henseende opgivet at studere Matematik,“ og yderligere sankede Fransklæreren glødende Kul paa mit Hoved saalunde: „han kunde klare sig godt, men er blevet meget doven og har ofte sovet i Timen“. I Fysik havde jeg „ikke skænket den ringeste Opmærksomhed“.

Saaledes har mine fordums Lærere tilsyneladende

Tidlig Ærgerrighed

ikke haft nogen høj Mening om mig. Overlæreren kunde dog se *noget* loven-
de ved mig, idet han be-
mærkede, at min Dygtig-
hed var større end Resul-
taterne udviste.

Dette opmuntrende Skub
optændte en flammende
Energi i mig, da jeg senere
fandt det virkelig nødven-
digt at arbejde.

Spejdersport.

Gennem hele mit Liv lø-
ber der er rød Traad —
en Kæphest eller hvad man vil —, som besatte mig, og
som — medens den satte Krydderi paa Tilværelsen —,
blev brugbar i Tjenesten i Livet.

Senere viste det sig at være Forbindelsesleddet mel-
lem to ellers uforenelige Former for Tilværelse.

Dette var Spejdersport.

Spejdersport omfatter en temmelig stor Skala af for-
skellige Arbejder. Kort sagt er det Kunsten at faa no-
get at vide. Det er en vanskelig Kunst og kræver Mod,
sund Sans, Snedighed og Samarbejde. Betragtninger an-
gaaende ens egen Behagelighed og Sikkerhed har ingen
Plads. Spejdersport er ganske bestemt en fortryllende
Leg for sin Udøver og al Møjen værd, fordi den har en
knagende Værdi for hans Udvikling.

Foruden hvad jeg lærte i Skolen — og det var ikke
overvældende — var det ikke Smaating, jeg lærte *ved*
Skolen, udenfor Klasseværelset. Jeg lærte ogsaa en
Masse af mine Brødre i Ferierne. Disse særlige Opdra-
gelseskilder var: At spille Komædie, færdes i de store
Skove og sejle. Senere fik jeg en mere udvidet Under-
visning gennem Udenlandsrejser, Størvildtjagt og aktiv
Tjeneste.

I mit Liv har der været en Række af Bomber. Der-
med mener jeg, at de fleste af de vigtigste Forandringer
og Forfremmelser er kommet ganske uventet ved

Dr. Brown saa paa Skolekomædie som et gavnligt
Opdragelsesmiddel

Held eller Kræfter ude-
fra.

Komediespil.

Den første Bombe kom,
da jeg engang pludselig,
medens jeg var en lille
Dreng paa Charterhause,
fik Ordre til at spille Ho-
vedrollen i et Stykke, der
hed „Forældre og For-
myndere“.

Dr. Brown saa paa
Skolekomædie som et brug-
bart Opdragelsesmiddel
for Drengene med særlige
Evner, og derfor opmun-
trede — eller nærmest beordrede — han os til det.

Jeg var altsaa mellem de lykkelige udkommanderede,
hvad jeg altid senere har været ham taknemlig for,
fordi det gav mig en god Øvelse i at tale offentligt og
udtrykke mig selv. Endnu mere lærte det mig den
Spejderegenskab at skifte Karakter, Stemme og Ud-
seende passende for Lejligheden.

Skovene.

I Nærheden af „Charterhouse“ fandtes en lang Stribe
skovbevokset Land omkring Sportspladserne. Det var
her, jeg plejede at forestille mig, at jeg var Nybygger,
Jæger og Spejder. Ofte krøb jeg rundt ivrigt spor-
søgende og paa Jagttagelse efter Kaniner, Egern, Rotter
og Fugle.

Som Jæger stillede jeg mine Fælder op, og naar jeg
fangede en Kanin eller Hare (hvilket var meget sjæl-
dent), lærte jeg gennem smertelig Erfaring at flaa,
rense og tilberede den. Men da jeg vidste, at Rød-
huderne (i Læreres Skikkelse) var paa Færde, tændte
jeg en saa lille Ild som muligt og med ringe Røg af
Frygt for at røbe mig.

Jeg opnaaede ogsaa en vis Erfaring og Dygtighed i
at skjule mig oppe i Træer, idet jeg lærte, at Lærere,
der er ude efter Drengene, sjældent ser i Vejret. Og
saaledes fik jeg en
gavnlig Opdragelse —
uden at ane det.

Alt dette og meget
mere oplevede jeg, da
jeg var Dreng, og i det
altsammen var der no-
get, der blev af varig
Værdi for mig. Det var
noget af det, der gav
mig Træning til mit se-
nere Liv.

Saadan fik jeg en gavnlig Opdragelse uden at ane det

(Efter „The Warrity of
life“).

Et Kapløb med Sulten

Af
Dr. phil

Kaj Birket-Smith

Langt borte i det yderste Nord, gemt bag endeløse Naaleskove, hvor Bjørn og Elsdyr travler over melankolske Moser, hvor kun en sjælden Gang de uhyre Floder fosser forbi en ensom Indianerlejr, ligger „Ødemarkerne“, Barren Grounds, som de kaldes i Canada. Mil efter Mil strækker Tundraen sig her som et bølgende, vandtrykkent Tæppe af Mos og Rensdyrlav, kun afbrudt af blinkende Søer og nøgne, isslebne Klippeskaller, indtil den fjærnt mod Øst møder den vældige Hudson Bugts isfyldte og taagesvøbte Vande.

Tundraen er Eskimoernes Hjem. De fleste lever ude ved Kysten, hvor de om Vinteren fanger Sæl ved Aandehullerne i Isen; men der er ogsaa et Par Smaastammer, som udelukkende færdes i Indlandet, hvor de jager Vildrenerne. Indtil den danske, saakaldte Femte Thule-Ekspedition under Ledelse af Knud Rasmussen gæstede disse Egne, var Indlands-Eskimoerne praktisk talt helt ukendte. Vi kom her til Bopladser, hvor i hvert Fald Kvinder og Børn aldrig havde set en hvid Mand, og der var en hel Stamme, hvis Navn ikke engang var kendt, før vi „opdagede“ den.

Inde ved en af de store Tundrasøer, Hikoligjuaq eller „den store isfyldte“, laa der en lille Eskimolejr bestaaende af fire-fem Renskindes Telte. Her havde jeg opholdt mig en Maaned og var efterhaanden kommet paa fortrolig Fod med Befolkningen. Jeg boede i Teltet hos den store Høvding og Aandemaner Igjugarjuk, og til gensidig Fornøjelse plejede vi at titulere hinanden „Fader“ og „Søn“. Men alt faar en Ende, og Ekspeditionslivet fører gerne med sig, at naar man er naaet

saa vidt, at et fortroligt Venskab er stiftet, slaar allerede Skilsmisens Time. Vi maatte nu tilbage til den store Sø, Baker Lake, der laa en halv Snes Dagsrejser mod Nord. Jeg brød op først sammen med min Rejsekammerat Helge Bangsted. Knud Rasmussen vilde følge efter senere.

Ved Baker Lake havde det mægtige Hudson's Bay-Kompagni en lille Pelshandlerstation, hvortil Eskimoerne plejede at søge paa maanedslange Rejser for at sælge deres Ræveskind, og det traf sig nu saa heldigt, at vi kunde følges med en Mand ved Navn Eqûmeq, som netop med en lille Søn og et Par Kammerater vilde gøre en Rejse til dette Sted.

De otte eller ni Maaneder af Aaret ligger Barren Grounds som en endeløs Sneørken, hvor isnende Vinde suser hen over den hvide Flade, og Temperaturen undertiden synker til 50 Graders Kulde. Saa er Hundeslæden det eneste Samfærdselsmiddel og Snehytten den eneste Bolig. Om Sommeren er Rejserne i Grunden nok saa besværlige. Efter Snemeltningen er Tundraen en bundløs Sump, hvor svuppende Mostuer rager op over Pytter med iskoldt Vand. Slæden kan ikke mere bruges, og i tidligere Tid havde Eskimoerne ikke anden Udvej end at færdes til Fods og bruge deres Hunde som Pakdyr. Nu har enkelte af dem faaet Kanoer af indiansk Type; men de har endnu ikke opnaaet den samme Færdighed i at styre dem som Indianerne; jeg har selv haft Lejlighed til at rejse i Kano med Cree-Indianerne paa Nelson Floden, og Forskellen mellem dem og Eskimoerne i Retning af at styre en Kano gennem Fosser

og Strømhvirvler er omtrent som mellem en Kosak og en Søndagsrytter.

Eqûmeq var den lykkelige Ejermænd af en Kano, og det var nu Meningen, at vi med den skulde padle ned ad Kazan Floden til Baker Lake. Det var et Tilbud, vi ikke lod os byde to Gange, for den nedre Del af Floden var aldrig før blevet besøgt af hvide Mænd. Men dette skulde rigtignok ikke blive den eneste Grund til, at Rejsen ned ad dens brusende Vande blev mindeværdig for os.

Den 25. Juni begyndte vi vor Færd (jeg har nu særlig Grund til at huske den Dato, for det er min Kones Fødselsdag). Som en rivende Strøm banede Floden sig Vej gennem det ensformige, brune Landskab; men inde paa de lave Bredder laa mægtige Isblokke pakket op, og alle Søer og Bredninger var endnu dækket med Is. Den var dog nu mange Steder meget skør og faldt fra hinanden i lange Naale, og naar vi passerede den i den smalle Rende langs Land, lod det som spæde Glasklokker.

I et Par Dage rejser vi nu paa denne Maade. Undertiden spærrer Isen fuldstændig, og saa maa vi slæbe den tungt lastede Kano over Isen til den næste aabne Rende. Undertiden var ogsaa Strømmen saa stærk, at kun en enkelt Stykker kan blive i den, og vi andre maa følge efter over Land. Naturligvis stikker vi Benene i Vandet hvert Øjeblik, enten naar vi skal lande ved de ganske lave, delvis oversvømmede Bredder, eller naar vi slæber over Isen, og mange Steder er Isen saa raadden, at vi kun med Nød og Næppe undgaar at dumpe i. Ingen af os er tørre om Fødderne et Minut paa Dagen; men mærkeligt nok fryser vi ikke, skønt det kun er et Par Graders Varme. Efterhaanden bliver imidlertid vore Fødder af det konstante Isbad saa hvide og svulne som en Vaskekones Hænder.

Og nu begyndte en ny Vanskelighed at gøre sig gældende: Proviantmanglen. Vi havde paa dette Tidspunkt været et halvt Aar borte fra vort Hovedkvarter og havde allerede længe maattet leve af, hvad vi selv kunde skaffe os. Nu er der selv i den strengeste Vinter altid nogle Vildrener paa Tundraen; men de store Flokke viser sig først om Foraaret, for saa om Efteraaret at vandre tilbage til Skovene i Syd. Renerne kommer imidlertid altid i flere Hold, og mellem Flokkene er der „rentomme“ Rum, hvor det kan være vanskeligt nok at

biærge Livet. De første Par Dage havde vi god Jagt; saa begyndte det at knibe. Vi passerede et Par Eskimo-Lejre, og dér sultede man kraftigt. Et Sted kom kun en Mand og en ung Pige ned til Floden, da vi lagde til; de andre laa oppe i Teltene, helt kraftløse af Sult. Vi gav dem et Stykke af vort nu meget lille Kødforraad og fortsatte.

Den 30. bestod vor Mad i Løbet af Dagen af en mager Renhals og to smaa Fjældryper — til syv Mennesker! Da det var spist, havde vi absolut ikke andet tilbage end Te og et ganske lille Kræmmerhus Sukker; men saa var Skæbnen os naadig og sendte os sent om Aftenen to

Snegæs, som var ved at fælde og derfor ikke kunde flyve. Sagen var nemlig ogsaa den, at vi maatte spare til det yderste paa Ammunitionen, da vi kun havde syv Riffelpatroner og slet ingen Haglpatroner tilbage. Men lad mig nu hellere følge min Dagbog. Naar jeg ser dens gamle, fedtede Blade, er det, som om det hele staar lyslevende for mig igen, og jeg tror ogsaa, at jeg paa den Maade bedst kan give et Indtryk af vor Stilling.

Den 1. Juli. Vi begynder Dagen med at spise vor anden Gaas og er igen fuldstændig blottede for Proviant (lad mig her indskyde, at en Snegaas er betydelig mindre end en dansk Julegaas). Altsaa fægter vi os videre frem. Den Bredning, vi i Dag er kommet ind i, er langt lettere at finde Vej igennem end den i Gaar, for der er ingen Øer, kun et Par Smaaholme. Vi følger Nordbredden og kommer ind i en tredje

Sø. Der møder vi to Rensjægere, som strejfer om paa forgæves Jagt langt fra deres Lejr. Kl. 8 om Aftenen tror Eskimoerne at opdage tre Rensdyr langt borte, og sultne som vi er, kan vi ikke lade den Chance gaa fra os. Tre gaar derfor paa Jagt, mens vi andre rejser Telt. Nu, mens jeg skriver dette, sidder vi og venter spændt: Mad for praktisk talt Resten af Rejsen — eller en ny Dags Sult! Langt borte over Tundraen lyder et enligt Ulvehyl..... Efterskrift: Ingen Dyr, altsaa sulten i Soveposen.

Den 2. Juli. Siden den 29. om Morgen har vi ikke haft et tilstrækkeligt Maaltid, og i de sidste 36 Timer har vi overhovedet intet faaet. Ja, det vil sige, en enkelt Rype blev slaaet ihjel med Stenkast og stegt over Baal til Eqûmeqs lille Søn, og da han havde spist, gnavede vi andre — seks Mand høj — Benene. Hver Gang vi

En gammel Eskimo-Høvding fra Kazan Floden

standser, prøver Eskimoerne at fiske med Krog i Floden, men uden Held. Vi passerede i Dag Søen Tahetqut-siaq uden Ishindringer, da en stærk Blæst havde gjort Landvandet til en bred Rende; men i Floden neden for Søen maatte vi igen til at slæbe Kanoen over Isen, og for at gøre det rigtig hyggeligt, begynder det tilmed at regne.

Den 3. Juli. Atter en hel Dag uden Mad, og da vi gør Holdt om Eftermiddagen, viser det sig, at en af Eskimoerne ved vor forrige Lejrplads har glemt vor sidste Trøst, en lille Pakke Te. Det forenkler altid Maaltidet; nu har vi nemlig intet uden Luften og det klare Vand. Vi naaede Qorlortoq, et temmelig betydeligt Vandfald, som Floden danner, og hvor det er nødvendigt at bære Kano og Bagage et godt Stykke over Land. Sulten har nu begyndt at gøre os temmelig matte i Sokkerne; naar vi gik i den bløde Tundravegetation, der endnu drev af Vand efter Snemeltningen, eller sprang fra Tue til Tue, var det svært at beregne den Mængde Kraft, der skulde til, og ofte faldt vi, saa lange vi var. Kun med Besvær fik vi halvt baaret, halvt trukket Kanoen over Land. For ikke at spille Tiden og yderligere udmatte os, besluttede vi at efterlade alt overflødig Gods her, hvor det senere kunde hentes fra Baker Lake. Paa den anden Side af Qorlortoq fortsatte vi til Aften. Mens vi vandrede langs Bredden, stødte vi paa Hovedskallen og andre Skeletdele af en Mand, samt Rester af hans Pelsklæder, som viste, at han var omkommet her. Det gjorde et uhyggeligt Indtryk paa os i vor nuværende Stilling.

Den 4. Juli. Starter allerede Kl. 5 om Morgen, og for blot at give Kæberne noget at bestille, tygger vi nogle gamle, tørrede Sener, som Eskimoerne medfører for at spalte dem ud til Traad; Smagen er ikke fremragende. Floden har genoptaget sit Løb mod Nord, og

samtidig er Isvanskelighederne begyndt at tage til. Tidligere har kun Søerne været islagte; men her ligger der i hver eneste Bredning store Flager, op ad hvilke tallose mindre Blokke er skruet og pakket sammen. At faa Kanoen over eller igennem denne Skrueis er et drøjt Stykke Arbejde. Pludselig kan saa en saadan stor Isflage splittes i Stumper og Stykker, og drejende og nejende, med Larm som fjærne Tordendrøn, driver alle disse Stykker med rasende Fart mod den næste Is-spærring for at staves op dér. Saa gælder det om ikke at være i Vejen med Kanoen..... Og saa flinke Mennesker og Renjægere disse Eskimoer end er, Kanokunst kender de ikke meget til. Eqûmeq styrer ganske vist; men Ordre giver han aldrig. Saa snart en Situation er vanskelig, lægger de alle Aarerne og drøfter, hvad der skal gøres; imens stryger Kanoen af Sted mellem Isblokke og Skær, og ofte løses Spørgsmaalet paa denne Maade uden Menneskenes Mellemkomst. Na, lad mig ikke kritisere for meget; det var dog dem, der skaffede os noget at spise. Omtrent Kl. 1 opdagedes et Par Renner syd for Søen Qamanârluk. To af vore Rejsekammerater gik straks paa Jagt; men der var langt til Dyrene, og det gjaldt om at udvise den største Forsigtighed, for Rennerne er sky. Time efter Time sneg sig hen, og først over Kl. 7 kom de tilbage. Allerede paa Afstand kunde vi se, at de bar paa noget, og saa, ja saa havde de virkelig faaet begge Dyrene. Det efterfølgende Maaltid skal jeg ikke beskrive. Enhver kan forstaa baade Stemningen og den Tavshed, der herskede.

Resten af Rejsen behøver jeg ikke at komme nærmere ind paa. Nu gik alting glat, og allerede den næste Dag naaede vi det Sted, hvor Kazan Floden løber ud i Baker Lake. Som en mørk Stribe i det hvide Isdække tegnede i det fjærne den lille Ø sig, paa hvilken Hudson's Bay-Kompagniets Station laa. Bangsted og

jeg satte over Landvandet, og efter et Par Timers Hurtigmarch over Isen naaede vi om Aftenen til Huset, hvor vi blev modtaget med al den Gæstfrihed, som man kun finder i Polarlandene — og hvor jeg fik det Ønske opfyldt, jeg havde gaaet og drømt om, mens vi sultede: ri-stet Brød med Jordbærsyltetøj!

Knud Rasmussen og Forfatteren da vi vendte tilbage til Ekspeditionens Hovedkvarter efter Rejsen til Indlands-Eskimoerne

HVAJD VIL ID

Idé: Frits Lerche

Fotos: Vag

Før hang jeg bag i Vogne
og Biler
Nu træk-
ker jeg
selv min
Kærre
- og
smiler

Før gik mine
Penge
til Gul og Sjøv
Nu har jeg
den niende
Spejderlov

Før var jeg med
Slangebøsse
paa Spil
Nu konkurreres
med Bue og Pil

Før bælled' jeg Ø
Nu gaar jeg p
frejdig

EN TALENDE STUMF

HVA'D VIL DU HÆLST?

Ide: Frits Lerche

Tekst: Gunnar Ipsen

Fotos: Vagn Hansen

Før gik mine
Penge
til Gul og Sjøv
Nu har jeg
den niende
Spejderlov

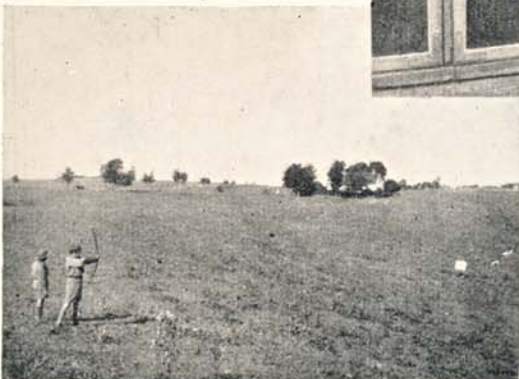
Før hang jeg bag i Vogne
og Biler
Nu træk-
ker jeg
selv min
Kærre
- og
smiler

Før drev jeg om som
jeg kunde
bedst
Nu nyder
jeg
Spejder-
livets
Fest

Før sparked' jeg
Katten
den arme Fyr
Nu ved jeg,
hvordan man
skal omgås Dyr

Før var jeg med
Slangebøsse
paa Spil
Nu konkurreres
med Bue og Pil

Før bællede' jeg Øl i en lummer Kro
Nu gaar jeg paa Vandretur
frejdig og fro

Usynlig at blive
jeg ofte naade
Nu udnyttes
Ejnen paa
anden Maade

EN TALENDE STUMFILM I 14 BILLEDER

U-HÆLST?

Tekst: Gunnar Ipsen
Hansen

Før drev jeg om som
jeg kunde
bedst
Nu nyder
jeg
Spejder-
livets
Fest

Før sparked' jeg
Katten
den arme Fyr
Nu ved jeg,
hvordan man
skal omgaa's Dyr

i en lummert Kro
aa Vandretur
og fro

Usynlig at blive
jeg ofte naa'de
Nu udnytted
Ejnen paa
anden Maade

FILM I 14 BILLEDER

Støvemærkninger om hiker

(Mel.: Hold nu Bøtte, Manne)

Brand af Sol foroven, græsklædt Skrænt langs Skoven,
Fjernt i Syd en Kirkes Taarn mod Sky.
Sus og Bræst i Løvet alling graat af Støvet,
Og en gammel Ford, der siger: „Pyh“.
Langsomt en Patrulje sjokker frem,
Helt komplet er Krudtet gaaet af dem,
Da paa Vabler lister, mens de anstrengt hvisker:
Der er intet som en rigtig Hike.

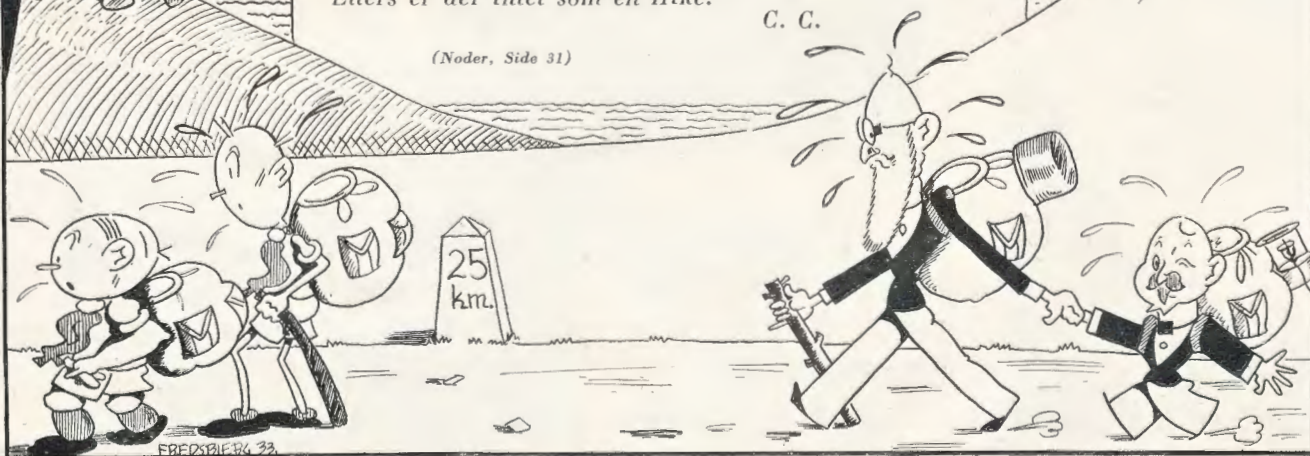
Finder de saa Maalet og faar Gang i Baalet,
Og der lyder Sprut af Flæsk paa Spid,
Alt er luttet Lykke, lange, smaa og tykke,
Alle glemmer baade Sted og Tid.
Baalets Flammer giver Glød paa Kind,
Mens de gnaver deres Brød paa Pind.
De er meget trætte, men er klar paa dette:
Der er intet som en rigtig Hike!

Hvis en Divisionschef over sin Mission gæv,
Laver han for sine Folk en Hike.
Altsaa: Man de andre sender ud at vandre,
Selv man ruller rundt i motor-bike.
Mens saa Nattens Stjerner straalere ned,
Chefen kører rundt — og ser paa Sved,
Og mens Forden tøffer, Staben spiser Bøffer.
Ja, der er nu intet som en Hike!

Vores Lands Ministre er til daglig bistre,
Men hvis de tog paa en Hike af Sted,
Gik de flere Mile og blev ved at smile,
Selv om Regn i Spande plasked' ned.
Een fik prøvet Vabler paa sin Taa,
Een vred Skægget og fandt pludselig paa,
At det jo er vildt aa' hike med civilt paa.
Ellers er der intet som en Hike.

C. C.

(Noder, Side 31)

Børge og Jørgen havde meget tilfælles. De gik i samme Klasse, de boede paa samme Værelse, og saa hed de begge to Petersen til Efternavn.

Deres Venskab var et af de længste og holdbareste, Kostskolen havde været ude for. Man havde for længe siden fundet paa at sammenligne de to Drengene med David og Jonathan. Alle var enige om, at det Venskab vilde holde, hvad der saa siden skete.

Og saa gik det alligevel en skønne Dag galt med Firmaet „Petersen & Petersen“.

Jørgen vilde ikke have kunnet forklare, hvad der egentlig var i Vejen, — det var kommet saadan af sig selv. Han var ligesom blevet træt af Børge. Jørgen kunde ikke just „se sig gal“ paa Børge, — det var saa meget sagt, — men engang imellem virkede Vennen saa forfærdelig irriterende.

Saa var det en Aften. De to Venner var kommet til Køjs. Jørgen var søvnig — og lidt ærgerlig over at have tabt i Skak. Han havde flere Gange været lige ved at sige Godnat, — men Børge kunde jo for Resten lige saa godt sige det først! — — — Om lidt kom det nok derovre fra: „Naa, Godnat, du!“ — — — Aa, hvor han kendte det godt! Saadan sagde Børge altid! — Han kunde ikke finde paa at sige: „Godnat, Jørgen!“ eller blot „Godnat!“ — — — Nej, altid dette her: „Naa, Godnat, du!“ — — Det lød saa fjollet!

Børge var i Julestemning. Der var ganske vist endnu over to Uger til Jul. Alligevel tog Tankerne Retning hjemefter. Som i et Syn oplevede han Juleaften — — med Juletræ og Julegaver. Drømmende stirrede han ud i Mørket. Uvilkaarlig følte han Trang til at meddele sig til sin gode Ven. Hans Stemme havde saadan en varm Klang, da han sagde:

„Du, Jørgen! — Hvor er Julen egentlig en dejlig Tid!“

Jørgen hørte det godt, men var i daarlig Lune.

„Hvad siger du?“ kom det rask og udeltagende.

Børge syntes pludselig, at han ikke kunde gentage det, han havde sagt.

„Naa—aa, jeg vilde bare sige dig, at jeg glæder mig vældigt til Jul!“

„Naa!“ lød det kølige Svar.

„Gør du maaske ikke?“

„Nej! — jeg er ærlig talt revnende ligeglad! — — Da jeg var mindre, glædede jeg mig til Jul, — men det er man heldigvis vokset fra! — Naa, vi skal sove! — Godnat!“

Børge følte det, som havde han faaet en vaad Klud i Ansigtet.

„Godnat!“ sagde han. Det kom saa spagfærdigt. Stemmen vilde ikke rigtig lystre.

Hvad i Alverden gik der af Jørgen?

— — Næste Dag lod baade Børge og Jørgen som ingenting, men der var alligevel noget, der sad og gnavede. Det var ikke helt, som det havde været før.

Om Eftermiddagen dumpede Børge ind hos en Kammerat fra III, en ivrig Frimærkesamler. De kom til at snakke om Frimærker, og lidt efter maatte Børge ind og hente sin Beholdning af Dubletter. Jørgen var paa Værelset.

„Naa, skal vi saa læse?“ spurgte han.

„Ja, om lidt!“ svarede Børge, idet han vilde gaa.

„Hvor skal du hen?“

„Kommer straks!“ lød Svaret, og saa var Børge ude af Døren.

Det blev nu ikke lige straks. De to Drengene byttede og byttede. Langt om længe vendte Børge tilbage.

„Hvor blev du af?“ spurgte Jørgen. „Nu har jeg læst baade Tysk og Historie!“

„Jeg har byttet Frimærker med Allan Jørgensen!“

„Saa har han nok snydt dig godt!“

„Naa—aa! — hvad siger du om de tre?“

Børge fremviste stolt tre meget sjældne hollandske Frimærker.

„Det var svært!“ udbrød Jørgen. „Havde han virkelig dem? — Dem kommer du til at lade mig faa! — Du har dem jo i Forvejen!“

„Nej,“ sagde Børge, „dem vil jeg ikke af med!“

Jørgen prøvede flere Gange paa at overtale, men fik hele Tiden nej.

„Naa, ja! — saa kan du lade være!“ sagde han til sidst ærgerligt.

Den Dag læste „Petersen & Petersen“ Lektier hver for sig.

— — Den følgende Dag gik det rent galt. Da Drengene efter en vellykket Sneboldkamp i det store Fri-kvarter kom op i Klassen, opdagede de, at Dansklæreren havde skrevet næste Stilopgave op paa Tavlen.

„Sikken en dum Stil! — „Grønland“! — Den kan jeg ikke skrive!“ sagde en.

„Jeg aner ikke Spor om Grønland!“ paastod en anden.

Jørgen fik en Idé. Han puffede til Børge, der sad yderst ved Vinduet.

„Lang mig lidt Sne!“

„Hvad vil du med det?“

„Lang mig lidt Sne, — hører du du!“

Børge lukkede Vinduet op og fik fat i noget Sne, som han rakte Jørgen, der straks gav sig til at presse en dejlig Snebold.

„Jeg véd da noget om Grønland!“ raabte han saa, idet han svingede Armen tilbage.

„Der skal være en forfærdelig Bunke Sne!“

Bolden susede gennem Luften. Jørgen smilede —

stolt over sit sikre Kast. Nu var der rigtignok Sne paa „Grønland“!

Der var ogsaa kommet Sne paa Katederet og paa den opslaaede Protokol, men det var der ingen, der lagde Mærke til.

Et Øjeblik efter kom Rektor ind. Drengene blev straks stille. — Hvad mon han vilde?

„Hr. Iversen er blevet forhindret, saa jeg kommer til at tage jer i denne Time!“ sagde Rektor, idet han satte sig ved Katederet. I det samme opdagede han, hvordan det hele sejlede.

„Hvad er det for noget Svineri!“

Han saa rask op. Saa kikkede han paa Gulvet og derefter paa Tavlen.

„Naa saadan! II Mellem holder sig ikke for god til den Slags Gadedrengestreger!“

Børge sad og ærgrede sig over, at han havde rodet sig ind i dette her. Det var ganske vist Jørgen, der havde lavet det, men Børge havde da hjulpet ham. — Naa, hvad! Børge smilede lidt bittert. — „Petersen & Petersen“ holdt jo altid sammen. — — Selvfølgelig vilde han melde sig — sammen med Jørgen.

„Hvem har lavet det her?“ tordnede Rektor.

Børge rejste sig, — — og Jørgen skulde lige til det. Men pludselig ombestemte han sig. — Det var slet ikke Fejghed, der fik ham til at blive siddende. Men han var „gal“ paa Børge. Hvad lignede det, at han ikke kunde lade ham faa de skaldede Frimærker? — Værsgodt! — nu kunde han have det saa godt!

„Naa, det er dig, min Ven!“ sagde Rektor. „Kom her!“

Børge gik op mod Katederet. Undervejs drejede han Hovedet og saa forbavset efter Jørgen.

Der ramlede en kraftig Lussing. Rektor slog en proper Næve. Da Børge efter at have modtaget en kraftig Formaning vendte tilbage til sin Plads, satte han sig halvt bortvendt fra sin Sidekammerat. Jørgen var Luft for ham.

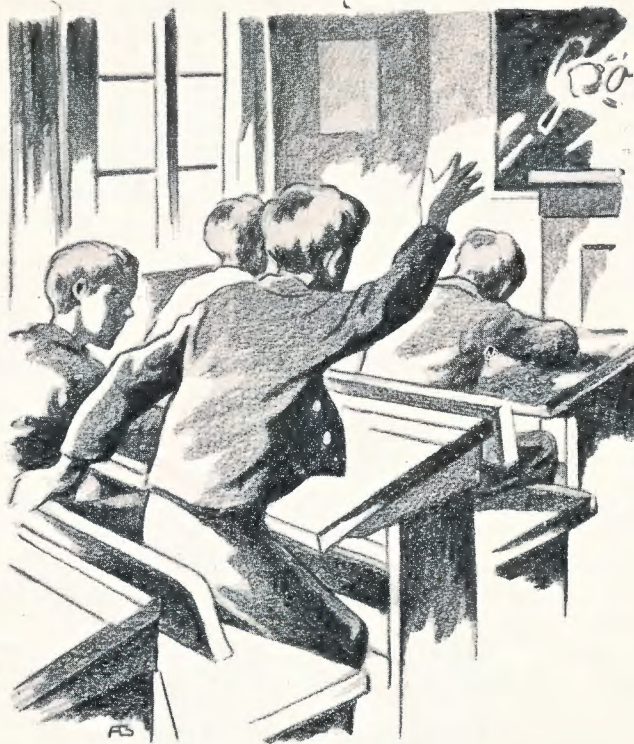
Det blev en mærkelig Dag. Børge og Jørgen talte ikke til hinanden, — end ikke, naar de mødtes paa deres eget Værelse.

Da de om Aftenen var kommet til Sengs, brød Jørgen endelig Tavsheden.

„Du, Børge! — der er jo egentlig ikke noget at være gal over. — Du havde jo faaet den Lussing, selv om jeg ogsaa havde meldt mig, — ikke sandt?“

Børge svarede ikke.

„Hvis jeg havde meldt mig, — saa havde jeg ogsaa

Nu var der rigtignok Sne paa Grønland —

faaet en paa Kassen, det er hele Forskellen! — saa du kan da egentlig være ligeglad!“

Der kom stadig intet Svar.

Saa gav Jørgen op. Det er ikke opmuntrende at tale ud i det tomme Rum.

Længe herskede der den dybeste Stilhed i Værelset. Men Drengene sov ikke. Deres Hjerner arbejdede. De anklagende Tanker vedblev at myldre frem. — Langt om længe blev Tavsheden paany brudt. Denne Gang var det Børge, der talte:

„Jørgen!“

Jørgen svarede ikke. —

— Det kunde jo lige passe!

„Jørgen!“ lød det igen.

Isnende Tavshed. — Saa gav ogsaa Børge op. „Petersen & Petersen“ havde mistet Forbindelsen med hinanden.

— — Og saa gik den ene

Dag efter den anden paa

samme bedrøvelige Maade. Ikke et Ord blev der talt mellem de to Drenge i samfulde 14 Dage. Snese af Gange mødtes de daglig, men de saa aldrig paa hinanden.

— — Endelig oprandt Juleferien. Drengene havde travlt med at komme af Sted til Toget. Jørgen var allerede gaaet. Børge var i Færd med at pakke de sidste Sager sammen. Han tænkte paa Jørgen — og paa alt det smukke, der var blevet sagt om „Fred paa Jorden“ ved Afslutningen i Gymnastiksalen. — Pludselig nikkede han bestemt. Han tog Brevpapir og Konvolut frem og gav sig til at skrive. Lidt efter forseglede han og skrev udenpaa. Saa stak han Brevet i Frakkelommen, greb den lille Haandkuffert og fik mod Døren. — Et sidste Afskedsblik rundt i Værelset — og saa af Sted! — Hvad var det, der laa dér paa Gulvet? — Nej, nu havde han nok af det! — Det var jo Jørgens Portemonnæ — med Rejsepengene! — — Sikke forskrækket Jørgen vilde blive, naar han opdagede, at han havde mistet den!

Han naaede Stationen i det Øjeblik Toget sydpaa, som alle de andre Kammerater skulde med, var klar til Afgang. Han skyndte sig at løse Billet og gik saa ud paa Perronen. Toget havde sat sig i Bevægelse. Jørgen stod og vinkede.

Børge slog ham kammeratligt paa Skulderen og skulde lige til at tale til ham. Men Jørgen snurrede rundt paa Hælen og gik ind i Ventesalen. Børge fulgte efter. Han saa, at Jørgen gik hen mod Billethullet. Nu stak han Haanden i Bukselommen, — — og saa var med ét al hans Overlegenhed forsvundet. Han gav sig til at rode i den anden Bukselomme. Han undersøgte Frakkelom-

merne — mere og mere febrilsk. Derefter fik alle Lommerne igen en Omgang. — — Endelig stod Situationen ham klar: han havde *tabt* Pengene! — — Om ti Minutter gik Toget, — men det kom han altsaa ikke med! — — Hvad vilde hans Forældre sige, naar de kom for at tage mod ham, og han saa ikke var med Toget? — Aa, det var forfærdeligt!

Han trippede ubeslutsomt frem og tilbage. Et Øjeblik gik han udenfor for at lede, — saa kom han ind igen. Uroligt skævede han til Uret, — og endelig gik han hen til Børge og begyndte uden videre at tale til ham.

„Du — Børge — —“

Børge var lige ved at komme til at le. Han kunde ikke dy sig. Han bukkede høfligt, idet han sagde:

„Mit Navn er Petersen! — Hvem har jeg den Ære at tale med?“

„Aa, lad nu være, Børge!“ Jørgen saa fortvivlet paa ham. „Hør, Børge, — hvad skal jeg gøre — —“

Videre kom han ikke.

„Hvad du skal gøre!“ svarede Børge, idet han rakte ham Portemonnæen. „Du skal selvfølgelig gaa hen og købe dig en Billet som andre ordentlige Mennesker!“

Jørgen gloede først dumt, — saa smilede han over hele Hovedet.

„Tak skal du have! — — Hør, vent lidt! — vi skal da følges ad! — ikke sandt?“

„Selvfølgelig! — Hvad havde du ellers tænkt dig?“

Jørgen skyndte sig at løse Billet. Et Øjeblik efter fulgte han og Børge hen ad Perronen. Henne under Lygten standsede de og saa hinanden ind i Øjnene — for første Gang i lange Ti-

der. Begge to kom de til at smile. Det var Børge, der sagde det forløsende Ord: „Skal vi være enige om, at vi har været et Par rigtig store Torsk!“

„Det er hørt!“ udbød Jørgen. „Og jeg vil godt indrømme, at jeg har været den største!“

„Naa-aa!“ trak Børge lidt paa det.

„Ja, lad os nu ikke blive Uvenner over *det*!“

„Nej, — men saa er det altsaa ligesom — — ligesom *før* Krigen!“ foreslog Børge med et Smil.

„Det er det! — Her har du min Haand! — „Petersen & Petersen“ fortsætter uforandret!“

— — Det blev en fornøjelig Hjemtur. Da de kom til den Station, hvor Børge skulde af, var de nær aldrig blevet færdige med at sige Farvel til hinanden.

„Det er sandt!“ udbød Børge, da Toget begyndte at sætte sig i Bevægelse. „Jeg har noget til dig!“

Han rev Konvolutten op af Frakkelommen og rakte Jørgen den.

„Farvel, Jørgen! — Og glædelig Jul!“

„Tak i lige Maade! — Farvel! — Og Tak for Brevet!“

De to Venner vinkede, saalænge de kunde se hinanden.

Jørgen satte sig til Rette i Kupéhjørnet, aabnede Brevet og læste:

„Kære Jørgen! — En rigtig glædelig Jul ønskes dig af din hengivne Ven Børge.“

Ved Siden af i Konvolutten laa de tre sjældne hollandske Frimærker.

Længe stirrede Jørgen tankefuldt frem for sig.

„Jeg havde nu Ret!“ mumlede han, idet han nikkede alvorligt. „Det var alligevel mig, der var den største Torsk!“

Han undersøgte Lommerne — mere og mere febrilsk

En Pantomime der blev til en Opera.

EN ULVEUNGES OPLEVELSER

En Ulveunge

køger
Kartofler,

bringer
en Kop Te,

blanker
en Støvle.

Louis Moe

Nogle Lyninterviews

med kendte Spejdere fra mange Lande

Da vi for en Gangs Skyld fandt, at Chefen selv skulde være fri for en Henvendelse til de mange, han under Jamboreen var udsat for, henvender SPEJDER JUL's Korrespondent sig først til Alverdens Spejders trivelige Ven og kloge og dygtige Leder, Direktøren for det internationale Spejderkontor i London, Mr. Hubert Martin. — Vi giver ham Spørgsmaalet:

Udtryk Deres Indtryk i 5 Ord!

Til vor Forbløffelse svarer „Onkel Martin“: „Dertil behøver jeg kun tre Ord:

„En Smilenes Lejr.“

Vi siger Tak — og opdager lidt borte en lille Mand med begge Arme dybt begravet i Bukselommerne (syet specielt store). Det kan kun være een, nemlig Lejrchefen for Gilwell Park, Mr. J. S. Wilson. Da vi beder ham kort karakterisere *denne* Jamboree, staar han uforstyrrelig i 55 Sekunder og siger saa:

„Bedre Førerskab, Fremgang i internationalt Venskab.“

Saa var den klaret, men vi maa videre til andre travle Mænd i denne overtravle Jamboree og møder da den ungarske Spejder-

chef, Grev Khun Hedervary, der forstaar den Kunst at have baade travlt og god Tid. Han smiler det ungarske Jamboreesmil og siger:

„Jeg finder, at Jamboreen er yderst vellykket — paa Grund af Venskabet mellem saa mange Landes Ungdom, uden de saa moderne Bekymringer for Fremtidens fredelige Udvikling.“

Paa Vejen hjem til Middag i den danske Lejr lægger vi Vejen om ad vore Naboer og Frænder, Islænderne, hvis Leder, G. Andersen, siger:

„Et uforglemmeligt, solbeskinnet Æventyr.“

Ved Middagsbordet træffer vi tre, fire af det myndige Lejrpoliti, som vi beder give Udtryk for deres Følelser fra deres ganske særlige Synspunkt; de svarer alle samtidigt, og det lykkes os at fange følgende:

„Danskerne, Englænderne og Polakkerne er lettest at have med at gøre. Amerikanerne gør, hvad der passer dem. Jamboreen er mere en „Købmandslejr“ end en Spejderlejr.“

Vi forstaar ikke ganske, hvad der menes med det sidste, men sætter vort Haab til

„Onkel Martin“

SPEJDER JUL's intelligente Læsekreds. Efter Middag gaar vi igen paa Jagt efter prominente Folk. Paa den lille, sjove Kalothue kender vi en estnisk Fører, det er *Distriktschef Treu* fra Tallinn:

„De ungarske Spejdere og hele Befolkningen er utrolig venlige.“

Efter at have erklæret os rørende enige med ham, farer vi videre, for vi har lige set Glimtet af 'et Skæg; det er *Møller Gasmann*, den norske Spejderchef. Han er ved at øve sig i at tale ungarsk, hvilket sker i meget dyb Bastone og med norsk Akcent. Han vil nødig afbrydes, men indvilger dog i Betragtning af Sagens Vigtighed. Han klør sig i Skægget og fastslaar:

„Vakkert anlagt, men for stor — og for storartet!“

Efter nogen Søgen faar vi Øje paa en Fez i Mængden; den sidder paa en lille, tyk Ægypter, der er en meget fornem Mand og Professor m. m. En saadan Mand kan aabenbart ikke udtrykke sig kort, for han siger:

„Denne Jamboree er en Samling, der arbejder for det almene gode i Verden. Mine Spejdere og jeg selv er her kommet i Forbindelse med Spejderbrødre fra hele Verden. Det har været os en stor Glæde at se, hvormegget godt Bevægelsen har udrettet. Jeg haaber meget, at den næste Jamboree vil komme til Ægypten, saa vi kan gengælde noget af den Gæstfrihed, vi har modtaget.“

En høj, venlig, graaskægget Mand, Sweitzeren *Okolsky*, er vort næste Offer. Han føler det øjensynlig let, for Svaret kommer prompte:

„For Drengene bestaar der ingen Vanskelighed ved at skaffe Kontakt mellem Nationerne.“

Danmark og Indien

Bag hans Udtalelse ligger maa-ske et vist Kendskab til Forholdene i Genève. Lad os haabe, at det bliver anderledes, naar *de Dreng*e kommer til. Men vi har ikke Tid til at reflektere nu, vi farer paa Danmarks gode Ven, *Professor Constantin Nedelcu* fra Bukarest, der som altid gaar rundt og ser venlig ud. Hans Svar er dog ikke nær saa venligt, som man skulde vente:

„Heldigvis har vi endegyldigt opgivet Jamboree-Mesterskaberne, saa vi kan forene os broderligt. Men der er endnu megen usund Kappestrid, som vi maa se at komme over.“

Det har været et haardt Job at fare rundt, og da Jamboreen slutter, har vi ikke naaet nær saa mange, som vi havde haft til Hensigt. Den sidste, vi naar, er *Chefen* for vor Sub-Camp, *von Veder*:

„Det skønneste er det Venskab, vi har følt selv fra Kammeraler, vi ikke engang kunde tale med. Straks har vi følt, hvorledes man fra første Øjeblik har villet optage alt paa bedste Maade og saaledes lettet vort Arbejde uhyre.“

Han slutter med følgende opsigtvækkende Paastand:

„Og de danske er intelligente.“

Lad os ogsaa slutte dermed — til alvorlig Overvejelse.

Reporter.

Der deltog i Jamboreen 277 danske Spejdere. 233 fra „Det Danske Spejderkorps“ og 44 K. F. U. M. Spejdere. For anden Gang viste det gode Samarbejde sig under en Jamboreetur.

Det danske Hold 277 Spejdere

Vore Rejsefæller fra Iraq

Norge har det varmt – vi andre ogsaa (45° i Skyggen)

Kendte Folk undervejs til Jamboreen

Indien promenerer

Sub-Camp 3, den danske Lejr i Baggrunden, Island i Forgrunden tv.

Er han en Røver — Gøgen?

Af Pastor emer. KRISTEN BARFOD

I „Elverhøj“ synges om Maanen (Luna), at den „spejder i Busk og i Dale“. Uden iøvrigt at ville drage Sammenligning med nævnte natlige Himmellegeme og os Smaafolk hernede paa denne syndige Jord, er der dog *den* Lighed, at vi vist slet ikke er saa faa, der ogsaa spejder i Busk og i Dale, hvad enten det nu er efter Insekter, Blomster og Fugle eller som de „rigtige“ Spejdere efter passende Teltpladser eller Skjulesteder.

Den gamle Mand, der nedskriver disse Linier, har i nu snart 50 Aar spejdet ikke blot i Busk og Dale, men paa Marker og Heder, i Kær og Moser efter den underlige Fugl, som vi jo alle kender af Navn: *Gøgen*. Jeg vil da nu forsøge saa populært som muligt at fortælle lidt om, hvad jeg har faaet ud af min Spejden. Til denne underlige Fugl knytter sig nemlig megen Overtro og Mystik.

Som Eksempler om Overtro

kan nævnes, at blandt Almuen er den Opfattelse almindelig, at *Gøgen* om Vinteren forvandles til en Høg (Hun-gøgen og Hannen af Spurvehøgen ligner nemlig „i Farten“ ikke saa lidt hinanden). Den optræder ogsaa som *Profet*: Saa mange Gange, man første Gang hører den kugle, saa mange Aar skal man leve. Hører man dens første Kuk fra Nord, betyder det Modgang, fra Syd Død, fra Vest Medgang, fra Øst Lykke. Muligvis er denne Overtro importeret fra Sverige, hvor det hedder:

Norgök är sorggök,
Södergök är dödegök,
Vestergök är bästegök,
Östergök är tröstegök.

Den svenske flicka „stannar kvar“, naar

hun første Gang hører *Gøgen*, og hun raaber henimod den:

Göker grå
seg mi så
hur mange år
jag ogift går.

Jo længere den kukker, des ringere bliver Chancerne for Giftermaal altsaa.

Følgende pudsige Eksempel paa Overtro oplevede jeg for mange Aar siden oppe ved Limfjorden. En Dreng havde fundet en Rede med et *Gøgeæg* i. Da jeg bad ham om at hente det til mig, nægtede han det paa det bestemteste, idet han erklærede, at der, hvis han berørte Ægget, vilde komme en Høg ud af samme, som vilde „prikke“ ham! Overtroen begynder altsaa allerede med *Gøgeægget*.

Men nu Mystikken!

At *Gøgen* ikke udruger sine Æg selv, er jo velbekendt, men hvorfor *ikke*?

Her er 5 forskellige Forklaringer (a—e).

1. To Engpiberæg og et *Gøgeæg*

a. *Gøgen* er saa varmblodig, at Rugningstemperaturen overstiger de 30—32° Reamur, der normalt kræves til et Ægs Udrugning, og dens Æg vilde altsaa blive „forbrændte“. At paavise Rigtigheden eller Urigtigheden af denne Hypothese er ikke saa nemt, da det jo vil være forbundet med visse praktiske Vanskeligheder at tage Hungøgens Temperatur.

b. De Æg, *Gøgen* lægger heroppe, hidrører fra en *Overbefrugtning*: nede i de varme Lande bygger

den selv Rede, ruger Æggene ud, oplækker Ungerne o. s. v., og det Mas vil den ikke have om heroppe, og saa smider den Æggene i andre Fugles Reder. Imod denne Paastand kan gøres gældende, at Ornithologer i Afrika — thi det er jo kun denne Verdensdel, der kan komme i Betragtning — *aldrig* har staaet overfor Fænomenet: en rugende Gøg.

c. Hungøgens Indvolde ligger saa langt tilbage, at den ikke kan taale Trykket af Æggene, naar den vilde lægge sig paa dem, men Indvoldene ligger lige saa langt tilbage hos flere Fugle, f. Eks. Skovskader og Mursejlere, og disse Fugle er dog „Selvrugere“.

d. Dens Fordøjelsesorganer er saa udviklede, at de øver et Tryk paa Æggestok og Kønsorganerne i det hele taget, hvoraf Følgen er, at Ægget udvikler sig meget langsomt, saaledes at der kun lægges et Æg hver 8. Dag; inden Æglægningen er afsluttet, og Rugningen skulde begynde, vil da de først lagte Æg være fordærvede. Herimod kan imidlertid indvendes, at denne gamle Paastand om, at Gøgen lægger Æg med 8 Dages Mellemrum er fuldstændig fejlagtig. Jeg har adskillige Gange fundet Gøgeæg, lagt af samme Hun i 2 paa hinanden følgende Dage og mange Gange med 2—3 Dages Mellemrum.

e. Gøgen er paa Grund af sin store Graadighed (Tykskerne kalder den „Nimmersatt“) al Tid i rastløst Bevægelse for at skaffe sig Føde, og egner sig som Følge af denne medfødte Natur ikke til i Ro at udruge sine Æg og ernære Ungerne. Denne Antydelse turde formentlig ligge Sandheden nærmest.

Gøgeæggets Størrelse

er forbavsende lille (Længde ca. 23 mm, Bredde ca. 17 mm) ikke større end et Graaspurveæg eller Lærkeæg, hvorfra det dog let skelnes ved sin Vægt, da dets Skal er betydelig tykkere. Paa Billede 1 ses

2. Rørsangerrede

3. Gøgeunge i Rødstjertens Rede

4. Gøgeunge i Engpiberens Rede

sammen med 2 Engpibeæg et Gøgeæg; dette ligger nederst. Æggets Farve er meget vanskelig, for ikke at sige umulig at beskrive: Farvenuancerne er mange — en Slags „Generalnævner“, hvori Farven af de Smaafugleæg, det lægges iblandt, gaar op. Ja, Gøgeægget kan i Farve i den Grad ligne de Smaafugleæg, det lægges imellem, at det kun afviger fra disse i Størrelse.

Gøgehunnen udser i Forvejen

den Rede i hvilken den vil lægge sit Æg; dette iagttog jeg i Fjor. Jeg saa den 16. Juni en Gøgehun forsvinde ind i et lille Rørparti, hvor den opholdt sig nogle faa Sekunder. Da den var fløjet bort derfra, gik jeg derhen og fandt en *tom* Rørsangerrede (se Billede 2). 19. Juni var der 2, 21. Juni 4 Redeæg, først 23. Juni laa der et Gøgeæg.

Hvorledes anbringer Gøgen sit Æg i Reden?

Hvor Forholdene tillader det, sætter den sig paa Reden og lægger Ægget deri, men hvis Reden er anbragt i tætte Buske eller Træhuller, lægger den Ægget paa Jorden, tager det derefter med Næbbet og anbringer det i Reden. At dette sidste er Tilfældet, har en Ven af mig iagttaget. Han saa en Dag i en Brændestabel („Favnebrænde“) nogle Halefjer rage ud. Ved at løfte nogle Brændestykker, fandt han en død Hungøg med Fragmenter af et Æg i Næbbet; lige foran dette

laa en Rede af den hvide Vipstjert, som jo meget ofte er Plejemoder for Gøgens Afkom. Gøgen har altsaa villet presse sig gennem denne i det Tilfælde for snævre Aabning med Ægget i Munden for at anbringe det i ovennævnte Rede, men er kommet i Klemme og sultet ihjel.

Hvem kaster Smaafuglenes Unger ud af Reden?

Faa Dage efter

Spejder Telte

renses og vaskes

Lad os kemisk rense Deres Garderobe! Smaareparationer er udført og manglende Knapper syet il!

Alt hentes og bringes

A/s **Hannibal Sander**
Emdrup

Telefon: Central 2752 - 2753 - 605 - Søborg 61

LOMMEBOG for Spejdere

Brug den til
Julegave

bliver i Aar 32 Sider større og med god Plads i Kalenderen til Noteringer. Masser af gode Oplysninger og Artikler f. Spejdere

Pris: Kroner **1.75**
indb. i smukt Skindbind

Faas hos alle Boghandlere

Fr. Palm Greisen, Kronprinsensgade 3
Husk mit Bogtrykkeri: Pilestræde 48, Tlf. Byen 205

at samtlige Æg i Reden er udrugede, finder man Gøgeungen alene i samme, medens Redefuglens Unger findes døde nedunder Reden eller paa Kanten af denne. Hvorledes denne Udsmidning foregaar, havde jeg Lejlighed til at iagttage den 25. Juni 1889. Paa denne Dato fandt jeg en Tornsangerrede indeholdende en ca. 8 Dage gammel Gøgeunge (paa Billederne 3 og 4 ses en Gøgeunge i henholdsvis Rødstjertens og Engpiberens Rede). Fra en Gulspurve ved et Par Alen derfra tog jeg en Unge, som jeg lagde over til Gøgeungen, der hidtil havde forholdt sig meget dorsk og stille, men næppe havde den mærket, at den havde faaet en Sengekammerat, før den begyndte at træffe kraftige Forholdsregler til sammes Fjernelse og gennemførte ogsaa denne med en beundringsværdig Dygtighed.

Først borede den sin ret spidse Gump ind under den uvelkomne Gæst, og efter forskellige Stød og Puf lykkedes det den at faa den anbragt paa sin Ryg, hvorefter den omarmede den med sine endnu nøgne Vinger. Den rejste sig nu halvt op i Reden, bragte derved den ufrivillige „Rytter“ nær op til Randen af samme og gjorde derpaa endelig en pludselig instinktmæssig Bevægelse, hvorved den sikkert vilde have naaet sit Maal: at faa Gulspurveungen hældt ud, hvis jeg ikke med denne Mulighed for Øje i Forvejen havde uddybet Reden og derved forhindret den i dens skumle Planers Gennemførelse. Nu blev Resultatet kun, at de begge sank tilbage i Reden i den største Forvirring med Endepartierne og Benene i Vejret. — Efter at jeg nogle Gange havde set den samme pudsige Historie gentage sig, lagde jeg Gulspurveungen tilbage igen, hvorpaa Gøgeungen atter i enlig Majestæt hensank i stille Velvære.

Biskop Brorson synger i sin prægtige Salme:

Det mindste Græs jeg *undrer* paa
I Skove og i Dale,
Hvor skulde jeg den Visdom faa
Om det kun ret at tale.

Hvad der gælder det mindste Græs, gælder om muligt endnu mere den *underlige* Gøg, som jeg i mange Aar har gjort til Genstand for Studier og Iagttagelser paa Heder og i Moser — „i Skove og i Dale“.

HAN VAR MED

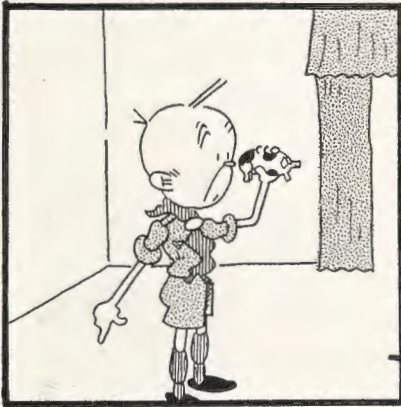
til at trække Læset i
Troppen, men paa hans
Boghylde saa jeg ogsaa:

SPEJDERLIV - Bogladepris 4,00
GRUNDLOV OG KORPSV. - 0,50
TOVVÆRKSARBEJDER - 0,65
SPEJDERANDAGTSBOGEN - 1,00
SPEJDERKØGEBOKEN - 1,25
BRANDMANDSMÆRKET - 0,50
MUSIKERMÆRKET - 0,85
PATRULJESYSTEMET - 1,50

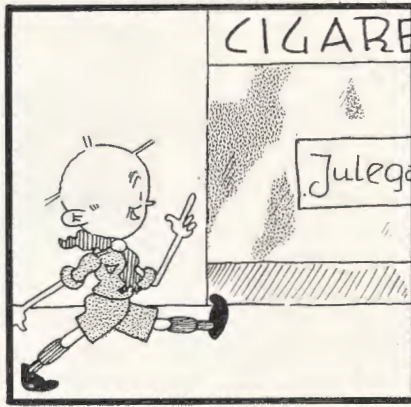
FRA
K. F. U. M. SPEJDERNE

KORPSKONTORET - SØNDERGADE 9 - AARHUS

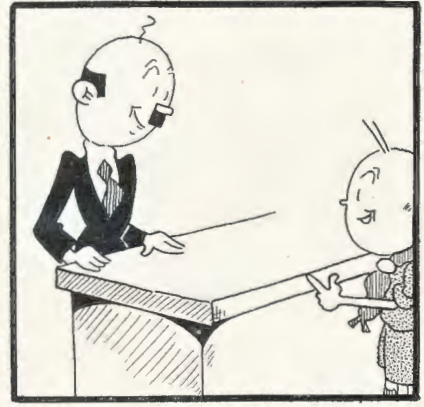
SPEJDER-PETER PÅ JULEINKØB

- Ikke en Øre til Fars Julegave!!

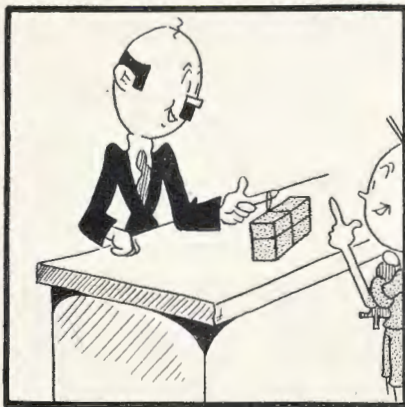

Den skal klares!

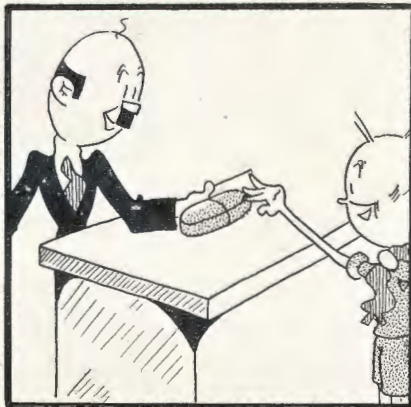

- Maa jeg faa en Kasse Cigarer.

- S'gerne!

- Vær'sgo min Ven!
- Jeg tror hellere, jeg vil h'a en Pibe til samme Pris!

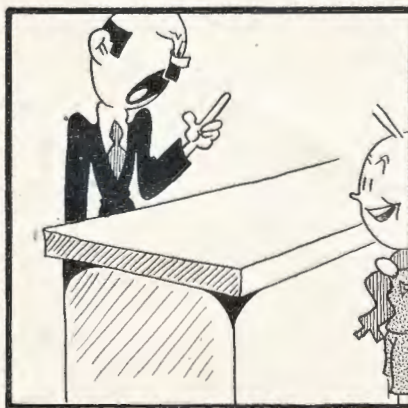
- Mange Tak - Farvel.

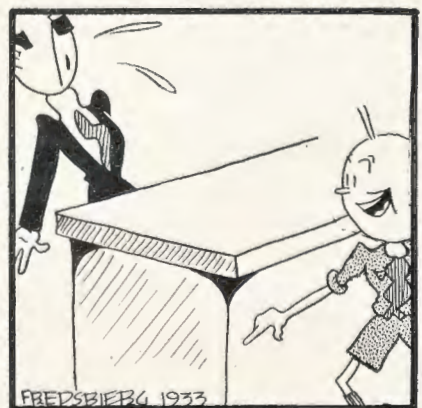
- Hov - unge Mand - du glemte at betale Piben.

- Jamen, jeg byttede jo med Cigarerne!!

- Jamen dem har du jo heller ikke betalt!

- Næ, men jeg har jo heller ikke faaet dem!!!
Tableau.

EN TEGNING AF B. P.

(Baden-Powell i Artiklen „Da jeg var Dreng“, Side 11-12):

„Jeg opnaaede ogsaa en vis Dygtighed i at skjule mig oppe i Træer, idet jeg lærte, at Lærere, der er ude efter Dreng, sjældent ser i Vejret.“

Slaa den!

En Irlænder og en Skotte traf sammen i Amerika og begyndte naturligtvis at prale af hver sit Land.

— I Skotland har vi fornylig gravet et gammelt Slot ud, sagde Skotten, og under Murene fundet nogle gamle Kabler. Det beviser, at Telegrafene har været kendt hos os i mindst 200 Aar.

— Det er da ikke noget at prale af, svarede Irlænderen. I mit Hjemland har man ogsaa for kort Tid siden undersøgt Ruinerne af et gammelt Slot; men man fandt ingen Kabler under Murene. Det beviser, at vi allerede for 200 Aar siden brugte den traadløse Telegraf hos os!

Tre Bøger for raske Dreng

MIKAEL LASSEN:
**FERIEDRENGEN -
HAM POUL**

En Københavnerdrengs Oplevelser som
Feriebarn blandt Vestjyllands Fiskere.

ALBERT JØRGENSEN:
BLANDT FREMMEDE

En Historie om en Vogterdrengs spæn-
dende Oplevelser.

EJNAR SCHROLL:
MELLEM KLITTERNE

En Fiskerdrengs Hændelser under en
Isvinter for 60 Aar siden.

Bøgerne er alle illustrerede

Pris kart. 2,50

Faas hos Boghandlerne

O. LOHSE - KØBENHAVN

POUL HOLM

SILKEGADE 11 - TLF. 3082

STORT
UDVALG
I
JULEGAVER

FODBOLDDRACHTER OG STØVLER
GYMNASTIKDRACHTER OG SKO
ALT TIL ATHLETIK

*

GAVERKORT
UDSTEDES

FORLANG KATALOG

10% RABAT TIL ALLE SPEJDERE

5 Minutters daglig Brug af

LEYLAND

GUMMI EXPANDER

giver

SUNDHED - STYRKE
SMIDIGHED OG
LEGEMLIGT VELVÆRE

Kr. 2,50 Øvelsesskema
gratis

Faas i

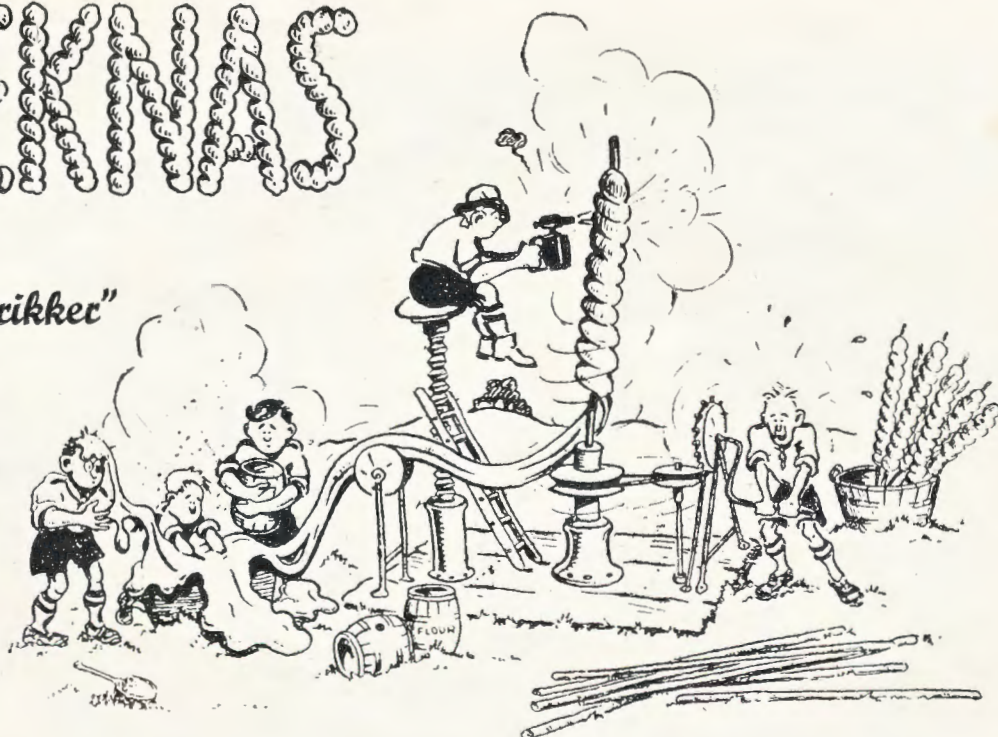
3 Styrkegrader hos enhver Forhandler af Sportsartikler

NB! Til den daglige Motion anbefales det at bruge den svageste Model

JULEKAS

„De forenede Snobrødsfabrikker”

Et Forslag til en praktisk
Løsning af et primitivt
Problem paa Grundlag af
Patuljesystemets Idé. Af-
tagere af Overproduktio-
nen er det dog endnu ikke
lykkedes at finde.

Omløb i Hovedet.

Det var en Time i 2. Mellem. Jens blev hørt, men
svarede fuldstændig forvirret. Til Slut blev Adjunkt
Hansen utaalmelig og udbrød: Har du da ikke det
mindste Omløb i Hovedet?

Jens: Jo, det løber alt sammen rundt for mig.

Advar ham!

Sandsigeren: En mørk Mand vil krydse Deres Vej.

Motorcyklisten: Vær saa hellere saa venlig at advare
ham.

Koldt Bord.

— Har du hørt, at de spiser Sne i Rønne?

— Næh.

— Jo, Radioen meddelte for lidt siden, at der var
Snetygning paa Bornholm.

Et lyst Hovede.

— Hvor har du faaet den røde Lygte fra?

— Jeg har fundet den. Et eller andet Fæhovede
havde hængt den ved et Hul i Vejen.

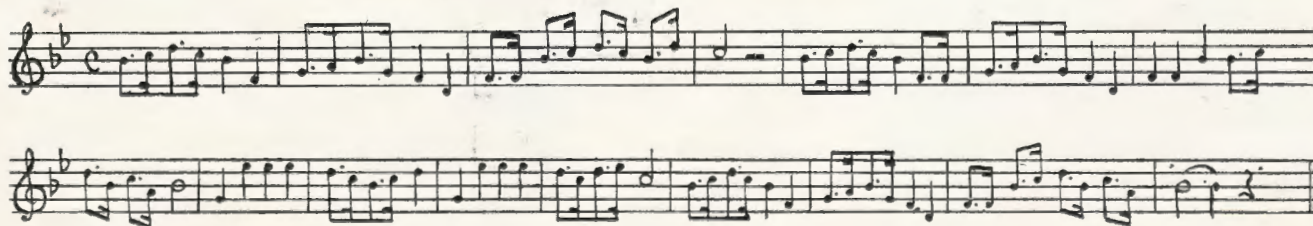
Halvvejs.

1. Kl.-Spejder: Hvor langt kan du gaa ind i Skoven?
Rekrut: Hvad mener du, — hvor langt?

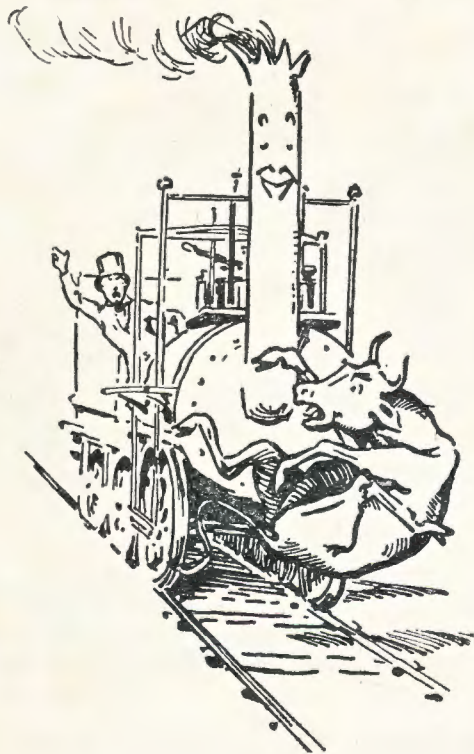
1. Kl.-Spejder: Halvvejs, selvfølgelig, for derefter gaar
du jo atter ud af Skoven.

Noder til Visen Side 18:

Strøbemærkninger om Hikes.

ENDNU EN TEGNING AF B. P.

Den ældre *Stephenson* mente, at det vilde blive værst for Koen, hvis den mødte et Lokomotiv. (Se Artiklen Side 11—12).

Nej uheldigvis.

„Hans, Tante Petra vil aldrig kysse dig, naar du er saa snavset i Ansigtet.“

„Bravo! Det var netop det, jeg haabede.“

Paa Skovtur.

Distræt Professor: Saa, nu kan jeg ikke finde Vejen.

Hans lige saa distræte Kone: Ja, men er du da sikker paa, at du ikke har glemt den hjemme?

Det danske Spejderkorps Depot

Køb
Julegaverne
hos
„Sjø“

København

Telefon:
Central
10909 - 11203

Postgiro
3190

SKINDERGADE 27
(HJØRNET AF KLOSTERSTRÆDE)

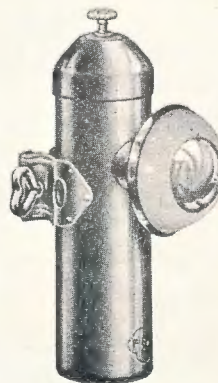
**Frimærker
&
Mønter**

C. Øllgaard & Gylche

Lille Kirkestræde 8

Tlf.: Central 3148 - Byen 4501

**F. & M.
CYKLELYGTE**

Ny Model

**Stærkt lysende
Billig i Brug**

Faas hos Deres
Cyklehandler

E. PARSHØJ GULD- & SØLVSMED

Fru B. Parshøj
Haandværker-
foreningens
Sølvmedaille
for
Gravering
1910

PRÆMIER
JUBILÆUMSGAVER

Østerbrogade 98

Telefon: Central 2598

GALOSCHER :: GUMMISTØVLER

Den danske Varmedunk Kr. 4,25

GUMMIMAATTER

Voxdug til Køkken- og Spiseborde

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 · KØBENHAVN K.

Telf. Central 4310 & Byen 4310

Spejder- Julegaven

skal være fra Lønberg

vi har alt hvad en Spejder kan ønske sig
— baade til Lejrspot og Vintersport.

*

TELTE — DUNSOVEPOSER —

BERGANS MEJS — RYGSÆKKE

LYGTER — DOLKE

*

SKI - SKØJTER - KÆLKE

SPORTSWEATERS

*

**K. F. U. M. Spejdernes
Depot**

Gothersgade 115 - Tlf. 9115

Klichéer

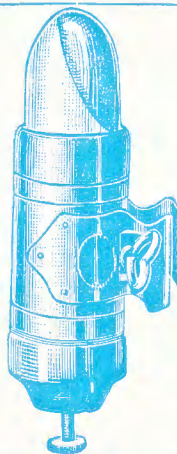
A. Hammerschmidt
TELEFON 833-813
Klichéfabrik
AARHUS

LOMMEBOG

FOR

SKOLEELEVER

Pris 1 Kr. 75 Øre

BRUG

NIFA

**LYGTER OG
ELEMENTER**

Gummiremme,
Transportbaand
etc.

Badehætter

Slanger
af enhver Art

Varmeflasker,
Liggepuder etc.

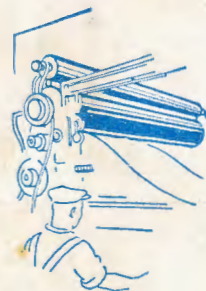
Cyklegummi.

Alt i

„Teknisk“ og „Kirurgisk“

Gummi

Autogummi

Valsebelægning
af enhver Art

Husholdnings-
handsker

Barnevognssnor

Sutter

